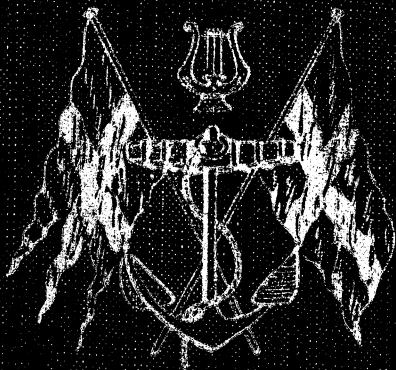

SÅNGBOK

FÖR
SVENSKA FLOTTAN

SÅNGBOK

FÖR

SVENSKA FLOTTAN

*Avsedd att användas vid
sångundervisning i
sjömansskolor.*

Tryckt hos

BRÖDERNA LAGERSTRÖM

Boktryckeri, Notstickeri &

Litografisk Anstalt

Stockholm

1928

ALFABETISK INNEHÅLLSFÖRTECKNING

ordnad efter sångernas begynnelsebokstäver.

	N:r
Ack Värmeland, du sköna	117
Adjö, farväl min hulda	47
Alle man att lätta ankar	102
Allons, enfants (Franska nationalsången)	180
Ankaret lyftes nu opp	63
Après des siècles (Belgiens nationalsång)	181
Bevare Gud vår kung	178b
Bland gröna kvistar skymtar	119
Bland gulnade gamla porträtter	66
Blid är din skönhet	106
Dagar komma, dagar flykta	204
De glada sjömansgossar	53
De vaggande böljorna runt	94
Den dag då jag bytte mitt hem	90
Den kallar jag en usel man	52
Den snöiga Nord	121
Der er et yndigt land	176
Det forsar, det virvlar	38
Det gick en jungfru uti en	76
Det skönaste landet är landet	115
Det stormande havets sång	48
Det vida, villa hav	95
Deutschland, Deutschland (Tyska nationalsången)	173
Dig skall min själ sitt offer	184
Din klara sol går åter opp	194
Djupt i havet på demantehällen	61
Dold mellan furorna ligger	143
Du blånande hav, som mång tusende år	42
Du gamla, du fria	13
Du, som världar har till rike	202
Du ärans hem, du höga Nord	24
Du ärorika fosterland	20
Dåne liksom åskan, bröder	14
Där byggdes ett skepp	89

Där gingo tre jantor i solen	148
Där gungar ett skepp	87
Ej med stora later	21
Ej något vet jag, som så	43
En jägare gick sig ut att jaga	147
En kapten, som har plöjt	80
En lättmatros, min ljuva ros	82
En lättmatros som tack för sist	40
En sjömans brud har böljan kär	75
En sjöman älskar havets våg	54
Es braust ein Ruf wie Donnerhall	174
Farväl, o svenska flicka	84
Fjärlin vingad syns på Haga	155
Flamma stolt mot dunkla skyar	3
Fordom vikingflockar drogo	33
Fram genom luften går flygarens	127
Framåt, framåt du unga skara	120
Framåt, framåt på ljusets bana	2
Framåt, kamrater! Hör musikens	122
Frihet är det bästa ting	15
Friskt slår vårt hjärta	137
Friskt är på hav	50
Fritt är sjömannens liv	67
Fädernas kyrka i Sveriges	203
Fädernesland, vars härliga	23
Förfäras ej du lilla hop	197
Glad såsom fågeln	164
Glittrande är vår ljusa stråt	92
God save our gracious King (Englands nationalhymn)	178a
Gud skydde Lettland (Lettlands nationalsång)	171
Guds rena lamm, oskyldig	189
Gungande uppå smaragdgrön bölja	56
Hej, spel opp alla världshavens	83
Hell dig, du höga Nord	18
Hell dig, vår fana, korsfana blå	6
Hell dig, vårt fädernesland	32
Hell vårt land!	30

Hem till Justina, hem till de mina	100
Herr Sten, den unge Sture	130
Hissa flaggan, ärad utav världen	1
Hissa vår flagg, den skall blåsa	4
Hjorden betar och klockan klingar	166
Hugg en glänta genom furuskogen	123
Hur härligt sången klingar	28
Hurra för Nordens länder	29
Här ligger landet, landet med ära	114
Här är den bygden, som fäderna	105
Här är gudagott att vara	157
Här är stigen, här går färden	22
Härlig är kvällen, fridfull	58
Härliga land! Frihetens stamort	17
Höj din blick till Sveriges flagga	31
Hör dånet av Asa-Tors röst	36
Hör hur härligt sången skall	169
Hör maskinernas dova sus	39
Hör oss, Svea	19
Höstsol leker på Östersjö	113
I Engelska kanalen, där seglade	79
I Finland, där åto vi rovor	132
I orkanens vilda fart	200
I villande skogen	158
Ingen som sjömannen har så	86
Ja, hell vårt land från fädren ärvt	26
Ja, vi elsker dette landet	175
Jag har seglat på tropiska	93
Jag hälsar dig fredliga flagga	34
Jag lyfter mina händer	193
Jag sjunger och dansar så glad	159
Jag vet ett land, där kvällens	109
Jag vet ett land långt upp	116
Jag är en skärgårdsflicka, jag	59
Jag är född vid gamla Sveriges kust	91
Jag är så glad, att jag är svensk	27
Jerker uti brudstol kliver	73
Jeszcze Polska (Polens nationalsång)	172

Jord och himmel jag	149
Kom Helge Ande till mig in	192
Kong Kristian stod ved höjen mast	177
Konung och rike, Herre, beskydda	201
Krigarn vilat sig i mark och skog	138
Kung Karl den unge hjälte	134
Känner du landet, det härliga	112
Lugn vilar sjön	57
Låt dina portar upp	131
Låt vår lätta, raska, modiga	124
Mandom, mod och morske män	128
Man talar ofta om dåd och bragd	51
Marsch, bussar går på	133
Mitt fosterland, min fröjd (Estlands nationalhymn) ..	170
Mång tusen hjärtans slag	35
Natten är så stilla	55
Noch ist Polen (Polens nationalsång på tyska)	172
Nu farväl, ajöss	85
Nu tacken Gud, allt folk	185
Nu vi styra från hamn	64
Näcken han spelar på böljan	62
När hornet smattrar	126
När Nordens ovän hotar	136
När stormen ryter vilt på hav	182
När stormen vred över havet går	49
När stormen över havet flyger	99
Närmare, Gud, till dig	199
O du saliga, o du heliga	188
O, får jag dig följa skön	150
O, låtom oss svärja ett	161
O Sverige, våra fäders och	25
O sörj ej, mitt hjärta, fast	65
Och far min, salig, han var	69
Och hör du, unga Dora	68
Och inte vill jag sörja	77

Och vart jag kommer, vart jag far	111
Opp, Amaryllis!	159
På den ödsliga håll satte ödet	74
På en ödlig håll står mitt	72
På vakt för er soldater	141
På vakt, på vakt, i svenske	140
Rejs opp en man	104
Rocken surrar, lampan brinner	167
Röd lyser stugan	108
Sakta glida vimpelprydda	41
Sakta över mörkblå vågor	60
Se purpurskyn vid österns	160
Se på de sjömansgossar	45
Sjungom studentens lyckliga	145
Sjömansliv, du evigt friska	98
Skeppsgosse lilla	44
Skriv hjem til Mor!	96
Sköna maj, välkommen till vår	165
Skönt är att gunga på blånande	81
Stolta flagga med det ärorika	5
Storm och böljor tystna re'n	154
Stå stark, du ljusets	10
Sverige, Sverige framför allt	16
Sverige, Sverige, Sverige fosterland	11
Sveriges flagga, stolta,	9
Svårare seglats man sällan	46
Så grann står Östergyllen	110
Så går en dag än från vår tid	196
Så i Jesu dyra namn	183
Sångarfanan åter höjes	142
Säg, minns du det land	97
Sätt maskinen i gång	78
Söner av ett folk, som blött	135
Takt, takt, hållen takten	139
Till härlighetens land igen	191
Till sjöss! Till sjöss!	37

Tätt invid floden står en hägg	70
Tågom fram uti striden för	129
Undan ur vägen! Se hur profossen	153
Upp med fanan, gul och blå	8
Upp min tunga, att lovsjunga	190
Ur gruvans svarta schakt	125
Ur svenska hjärtans djup	12
Vackra hembygd, du som vilat	107
Var hälsad sköna morgonstund	187
Var nu redo, själ och tunga	195
Var skog har nog sin källa	144
Vem är som ej vår broder minns	151
Vi gå över dagstänkta berg	146
Vi längtar du åter till	118
Vi segla på Nordsjön	88
Vila vid denna källa	156
Vinden drar, skeppet far	103
Vintern rasat ut	162
Vår båt i kvällen glider	71
Vår Gud är oss en väldig borg	198
Vår svenska fana, gul och blå	7
Vårt land, vårt land	168
Vårvindar friska	163
Välkommen åter från böljans	101
Ära ske Herren!	186

FÖRORD

Det har sagts: "Icke många nationer torde rymma så rika anlag för sång som den svenska." Dessa ord kunna särskilt understrykas beträffande vårt svenska sjöfolk. Den omväxlande naturstämning, som dessa i så rikt mått få uppleva under sitt yrkes utövning på haven, är en väsentligt bidragande orsak härtill. Långa tider skilda från hem och anhöriga, stundom kämpande mot elementernas lössläppta krafter, stundom nju-tande av naturens fridfullhet, vilket, på det alltid skiftande havet, där människans litenhet inför naturkrafterna särskilt framträder, väcker hos dem reflexioner och känslor, som så gärna utlösa sig i sång.

De senaste årtiondena har inom Sverige den unisona sången alltmera brutit igenom, och sångböcker till den unisona sångens tjänst för skolor och korporationer ha utgivits, så även redan på 1890-talet för vår armé, men veterligt har hittills icke någon för vårt sjöfolk passande sångbok framkommit. Detta har därför nu liksom i svunna tider endast sina handskrivna visböcker att tillgå, vilka det ock vid tillfälle kompletterar; de unga få låna av de äldre och skriva av. För det mesta är det vemodsfulla kärlekssånger och naturstämmingar, som i dessa avhandlas.

Med tanke på alla de olika länder och platser snart sagt runt hela jorden som — glädjande nog — våra sjömän på svenska fartyg numera besöka, borde även våra vackra svenska sånger, fosterländska som folkvisor och övriga, kunna höras, likaväl som andra sjöfarande nationers, vilka pläga ljuda vart man kommer.

Denna sångsamling har utarbetats för att dels tjäna som ledning vid sjömansskolor och dels på sätt ovan antytts söka för våra sjömän fylla ett sedan länge känt behov: en för dem avsedd egen sångbok, där sjömanssångerna dominera. Sinnebilden för fosterlandet, vår svenska flagga, har alltid av sjömannen hållits i helgd, varför boken inledes med fansånger. Liksom våra skolsångböcker och arméns sångbok innehålla lämpligt urval av andliga sånger, så bör ock Sång-

bok för Svenska Flottan kanske av än större skäl innehålla en andlig sångsamling. I representationshänseende hava några främmande länders nationalsånger medtagits.

Enkel melodi har på särskild framställd önskan blivit satt före varje sångstycke, med undantag för tvenne.

Till alla dem, som välvilligt skänkt bidrag och hjälpt till med arbetets fullföljande, framföres härmed ett hjärtligt tack. Särskilt framföres detta till:

Chefen för Marinstaben, Konteramiralen m. m. O. E. Lybeck; Föreningarna "Sveriges Flotta" och "Kvinnoförbundet för Sveriges sjöförsvär"; Redaktören för tidskriften "Vår Flotta", Kapten T. Hagman, och Sekreteraren vid den senare föreningen, Fröken Gertrud Ericson; Författarinnorna Fru Alice Tegnér och fru Malin Holmström-Ingers för samtligas oegenlyttiga hjälp och värdefulla råd samt föreningarnas stora intresse för sångbokens tillkomst.

Sex st. sjömansvisor äro upptagna med benäget tillstånd av Ernst Rolfs Musikförlags A/B.

I förhoppning att SÅNGBOK FÖR SVENSKA FLOTTAN i någon mån skall kunna bidra till trevnad och uppmuntran inom relingarna på såväl våra örlogs- som handelsskepp anbefalles densamma i våra sjömäns välvilja.

Karlskrona i september 1928.

HUGO LAGSTRÖM.

Ur musiklärans första grunder.*

Toner återgivas i skrift medelst noter.

De vanligaste sångnoternas namn:

Emellan h-c och e-f säges tonsteget vara *halvt*, emellan övriga här upptagna noter *helt*.

Kors (#) höjer, be (b) sänker tonen ett halvt steg

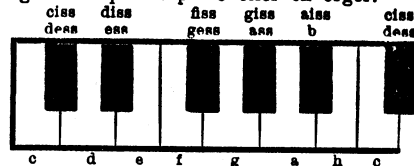
De med # höjda tonerna benämnas:

De med b sänkta tonerna benämnas:

Tangenterna på ett piano eller en orgel:

* En kort antydan om de enklaste musikbegreppen, till ledning för dem, som möjligen äro alldeles främmande för nottecken, takträkning etc., har ansetts ej böra saknas i denna sångbok.

Av ovanstående synes, att

e	höjt	1/2	steg	(<i>ciss</i>)	är	samma	ton	som	d	sänkt	1/2	steg	(<i>dass</i>)
d	>	>	>	(<i>diss</i>)	>	>	>	>	e	>	>	>	(<i>ess</i>)
f	>	>	>	(<i>fiss</i>)	>	>	>	>	g	>	>	>	(<i>gess</i>)
g	>	>	>	(<i>giss</i>)	>	>	>	>	a	>	>	>	(<i>ass</i>)
a	>	>	>	(<i>aiss</i>)	>	>	>	>	h	>	>	>	(<i>b</i>)

Förteckningen (# eller ♭) i början av ett stycke anger ett styckes tonart och gäller stycket igenom för de förtecknade noterna.

Om ett kors (#) står i början av stycket på 5:e (översta) linjen betyder det, att alla *f* i stycket skola sjungas 1/2 ton högre = *fiss*.

Om två kors förekomma		bliva alla <i>f</i> och <i>c</i> <i>fiss</i> och <i>ciss</i> .
» tre »		bliva alla <i>f</i> , <i>c</i> och <i>g</i> <i>fiss</i> , <i>ciss</i> , <i>giss</i> .
» fyra »		bliva alla <i>f</i> , <i>c</i> , <i>g</i> och <i>d</i> <i>fiss</i> , <i>ciss</i> , <i>giss</i> , <i>diss</i> .

Om ett b-tecken (♭) står i styckets början på 3:e linjen skola alla *h* i stycket sjungas 1/2 ton lägre = *b*.

Om två ♭ förekomma		bliva alla <i>h</i> och <i>e</i> <i>b</i> och <i>ess</i> .
» tre ♭ »		bliva alla <i>h</i> , <i>e</i> och <i>a</i> <i>b</i> , <i>ess</i> och <i>ass</i> .
» fyra ♭ »		bliva alla <i>h</i> , <i>e</i> , <i>a</i> , <i>d</i> <i>b</i> , <i>ess</i> , <i>ass</i> , <i>dess</i> .

Ett # eller ♭ framför en not inuti ett stycke gäller endast den takt, där något av dessa tecken förekommer.

Ett återställningstecken (H) upphäver verkan av ett föregående # eller ♭.

En helnot = räcker under en *hel* (för vart tonstycke överenskommen) *tidsenhet*.

En halvnot = räcker under hälften av den tid, som en hel varar.

En fjärdels not = räcker under fjärdelen så lång tid som en hel.

En åttondels not = räcker åttondelen så lång tid som en hel.

En sextondels not = räcker sextondelen så lång tid som en hel.

Om därför t. ex. en fjärdel () hålles ut en viss tid, skall en halvnot () hållas ut dubbelt så länge, en helnot () 4 gånger så länge, en åttondel () hälften så länge, en sextondel () fjärdedelen så länge.

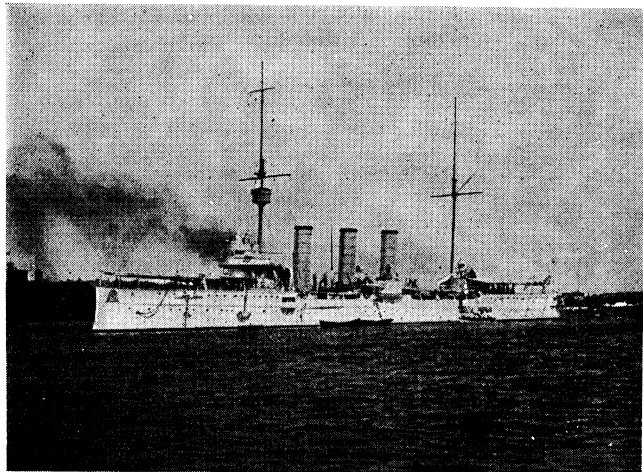
Om vi räkna högt: en, två, tre, fyra, med lika lång tids förlopp mellan varje siffra, och överenskomma att för var siffra en ny fjärdel tar sin början, hinna vi alltså:

i en takt* med endast fjärdeldelar 4 stycken noter:

i en takt med endast åttondelar 8 stycken noter:

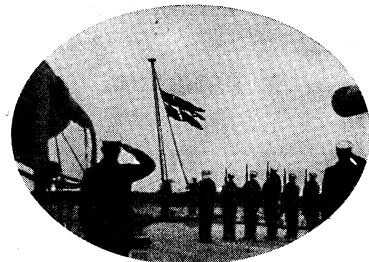
i en takt med endast sextondelar 16 stycken noter:

* Takt = rummet emellan de lodräta strecken (taktstrecken).

H. M. S. FYLGIA

I. F A N S Å N G E R

1. FLAGGAN OPP!

Hissa flaggan, ärad utav världen, Hissa den i högsta topp! Sänken svärden, lagerprydda hjältar! Forntidsminnen, framtidshopp Gå med svenska flaggan opp!

Svaja högt, du troгна, svenska flagga Ärad, fruktad som förut! Må du härligt, där blåa böljor vagga, veckla dina färger ut, Fri som förr till tidens slut!

Oscar II.

A. T.

Till melodien.

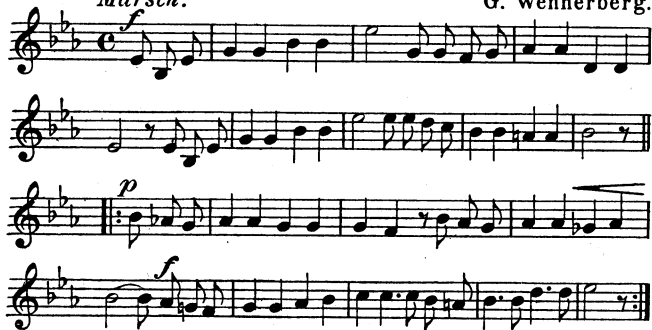
Hissa flaggan, ärad utav världen, Hissa den i högsta topp! Sänken svärden, I lagerprydda hjältar, sänken svärden! Forntidsminnen, framtidshopp Gå med svenska flaggan opp.

Svaja högt, du trogna svenska flagga, Ärad, fruktad som förut! Må du härligt, där blåa böljor vagga, veckla dina färger ut, Fri som förr till tidens slut, Fri som förr till tidens slut.

2. FANSÅNG.

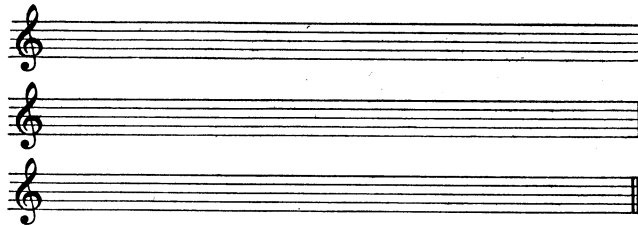
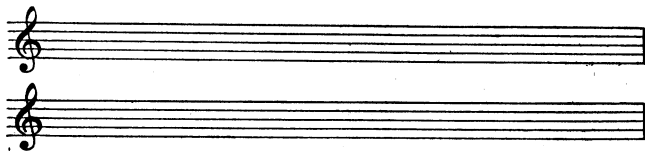
Marsch.

G. Wennerberg.

Framåt, framåt på ljusets bana, Du unga friska kämpahär!
Re'n svajar högt vår svenska fana, Och Sveriges skyddsgud
henne bär. För sant och gott och skönt vi stride Mot mörkret
dra vi våra svärd, Och vid vår bardalek vi spride Ett norr-
sken ut i nattlig värld. G. Wennerberg.

3. SVERIGES FLAGGA.

Flamma stolt mot dunkla skyar Lik en glimt av sommarns
sol Över Sveriges skogar, berg och byar, Över vattnen av viol.
Du, som sjunger, när du bredes Som vår gamla lyckas tolk:
"Solen lyser! Ingen vredes Åska slog vårt tappra folk!"

Flamma högt, vår kärleks tecken, Värm oss, när det blåser
kallt! Stråla ur de blåa vecken Kärlek, mera stark än allt!
Sveriges flagga, Sveriges ära, Fornklenod och framtidstolk,
Gud är med oss, han skall bära Stark vårt fria svenska folk.

Ossiannilsson.

4. FLAGGSÅNG.

Mel: K. Flottans paradmarsch.

Arr: av F. Heimdahl.

Hissa vår flagg! Den skall blåsa som tecken ifrån fornstora dar, Hell för vårt land! Hos dess söner hjärtat ännu finns kvar. Vi skydda skall detta land, Som oss givit har vår frihet så kär, Liksom i forntida dar, Det av fädren skyddat blev från varje fiendes här.

Hör mig kamrat! När du kämpar för ditt land här i Nord, Ett offer då, Du ger gammal fosterjord. Och faller du i striden för ditt gamla land, En annan son av Svea folk skall

rycka fram Och sluta striden som en man av frejdad käck gammal stam.

Ej tala blott om strid: Det finns även ljuvlig frid I gamla Svea land vid den gröna, väna strand, Där vårt öga öppnat sig Första dagen av vårt liv, Där vi önska en gång få En grav vid havet, det blå! *A. Olsson.*

5. SVERIGES FLAGGA.

Melodi: "Vintern rasat ut..." N:r 158.

Stolta flagga med det ärorika Gyllne kors i duk av himmelsblått, Ingen Sveas son skall svika Fädersarvet, som med sig han fått. //: Arvet av de segerkrönte strider, Som i kamp för frihet, rätt och lag Under självuppoftfrings bistra tider Vunnits under blodigt hjälteslag. //:

Stolta flagga, må som förr du bliva Sanningskärlekens och ärans tolk Och till segerjubel evigt liva Sveriges tusenårigt fria folk! //: Sorg och motgång, allt, ja, allt kan bäras Liksom fordomdags av Sveas son, Blott som förr den svenska flaggan äras Hälsad av kanoners segerdån. //:

Vördsamt därför Sveas barn dig hylla, När du trotsigt hissas högst i topp, Och de blå och gula färger fylla Deras trogna bröst med frihets hopp. //: Tillitsfullt skall Sveriges unga skara Ståse kring sin stolta flagga stå, Värna den för oväns hot och fara, Hell dig! Hell dig flagga, gul och blå! //: *G. von Horn.*

6. FANSÅNG.

Hartmann.

Moderato.

Hell dig, vår fana, Korsfana blå! Ljus är din bana, Med dig vi gå! Vart du oss leder, Vinkar oss heder: :; Vakt för din ära vi stå! :;:

Hjältar dig buro Vitt bortom hav; Lagrar, de skuro, Ej lagts i grav: Tyskland ej glömmes Bragd, som du gömmer, :;: Seger, som Gullkungen gav. :;:

Stormmolnets dunder Över dig drog, Lyckan gick under, Blixten dig slog. Högt du dock lyfte Åter ditt syfte: :;: Fredstid gav fredsbragder nog. :;:

"Vega" sig trängde Högt upp i nord, Isbältet sprängde, Löste sitt ord. Ära i världen Vann du på färden, :;: Flagga åt fädernejord. :;:

Signande sväva Över vår id! Lär oss ej bäva, Stärk oss i strid! Sinnen, som vilja Bittert sig skilja, :;: Mana till en-dräkt och frid! :;:

Hell dig, vår fana, Korsfana blå! Stolt är din bana, Med dig vi gå. Väntar än nöden, Vinkar än döden: :;: Vakt för din ära vi stå! :;: *Teodor Holmberg.*

7. VÅR SVENSKA FANA.

Kraftigt och bestämt. K. Collan.

Vår svenska fana, gul och blå, Hur stolt i dina spår att gå Och lyssna till din minnessång om svunna dagars segersång, Då gult och blått Vid svenska skott Skrev världen lag I Narvas slag, ://: På Lützens höga hedersdag. ://: Skrev världen lag... etc.

Vår svenska fana, gul och blå, Med minnesrika färger på, O, fladdra fritt i vindens fång, Sjung stolt för oss din framtidssång, Hur slaget stod, Men ej i blod, Hur bok och vett Och plog och spett ://: Åt Sverige nya segrar gett. ://: Hur bok och vett... etc.

Vår svenska fana, gul och blå, I solglans framför folket gå! Må mandom lyfta högt din stång, Må kärlek sjunga ljuvt din sång! Till fredlig id, Till frihetsstrid I ärans spår Vår fana går. ://: För seger Gud allsmäktigt rår. ://: I ärans spår... etc. *E. Beckman.*

8. SVENSK FANSÅNG.

Med kraft och liv. M. H.-Ingers.

Upp med fanan gul och blå Med det gula korset på!
 ://: Skam åt dem bland mör och svenner, ://: Som ej
 Sveriges fana känner!

Upp med fanan! Under sång Skall den hissas på sin stång.
 ://: Överallt, där Sverige äras, ://: Skall hon främst i ledet
 bäras.

Upp med fanan, när du går Pliktens väg i fädrens spår.
 ://: Aldrig får i strid hon sänkas, ://: Aldrig får med
 smuts hon stänkas!

Upp med fanan! Vart det bär, Håll den hela livet kär!
 ://: Bär den högt, så högt du kan det, ://: För det dyra
 fosterlandet!
Fritjof Holmgren.

9. FLAGGSÅNG.

Melodi: "Sverige, Sverige framför allt" N:r 16.

Sveriges flagga, stolta, ärorika, Fläkta livligt under him-
 lens sky! Mana oss den plikten aldrig svika, Landets sak att
 främja i var by!

Till var yngling, till var ungmö viska Om vårt eget svenska
 fosterland; Tänd för Norden, för den gamla, friska, Nu
 som fordom unga hjärtans brand!

Blå och gula fana, lär oss minnas Våra fäders gård av svett
 och blod; Låt oss även i de leden finnas, Där man tror på
 Gud och ungdomsmod!

Lys oss, fana, i vår ungdomsgärning, Lär oss finna väg
 i fäders spår. Kanske snart man kastar krigets tärning Och
 för Sveriges framtid fejden står.

Flagga, lär oss älska fosterlandet, Modersmälet, fäders
 sed och lag! Bliv för Sveriges barn föreningsbandet, Lär oss
 helga dig vår framtids dag!
Teodor Holmberg.

10. FANMARSCH.

Kraftigt.

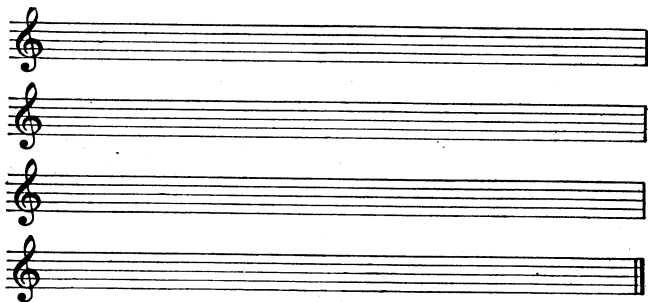
G. Wennerberg.

Stå stark, du ljusets riddarvakt, Kring dina fosterländska
 fanor Och drag åstad med sångens glada makt Med mod på
 dina skilda banor! Än ligger stilla frid Som ljuvligt män-
 sken över berg och dalar, Och i åskdiger tid Blott hopp och
 kärlek Nordens ande talar.

Men kommer någon våra fjäll för nära, Och mulnar det
 i Svithiod, Då, bröder, vid vårt namn, vår gamla ära, Vi
 hugga oss en väg i blod. Och stupa vi på ärans bana, Om
 Hildur våra liv begär, Vi svepa kring oss Sveriges fana:
 I döden den bruttacket är.
J. Nybom.

II. FOSTERLÄNDSKA SÅNGER

11. SVERIGE.

Sverige, Sverige, Sverige, fosterland, Vår längtans bygd, vårt hem på jorden! Nu spela skällorna, där härar lysts av brand, Och dåd blev saga, men med hand vid hand Svär än ditt folk som förr de gamla trohetsorden. Fall julesnö, och susa djupa mo! Brinn, österstjärna, genom junikvällen. Sverige, moder! Bliv vår strid, vår ro, Du land, där våra barn en gång få bo Och våra fäder sova under kyrkohällen.

V. von Heidenstam.

12. KUNGSSÅNGEN.

Ur svenska hjärtans djup en gång, En samfälld och en enkel sång, Som går till kungen fram! Var honom trofast och hans ätt, Gör kronan på hans hjässa lätt, Och all din tro till honom sätt, Du folk av frejdad stam.

Du himlens Herre med oss var, Som förr du med oss varit har, Och liva på vår strand Det gamla lynnets art igen Hos sveakungen och hans män, Och låt din ande vila än Utöver nordanland!

C. V. A. Strandberg.

13. NATIONALSÅNG.

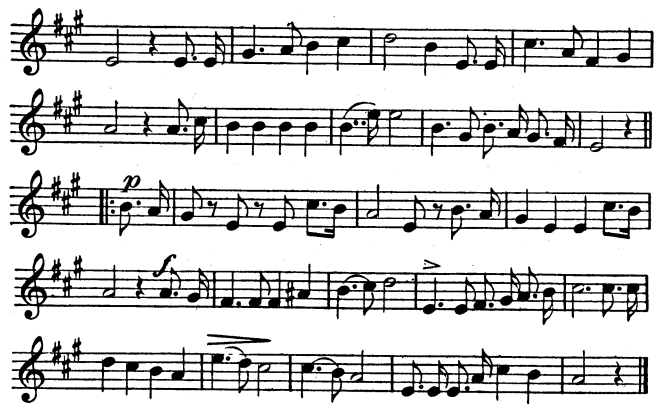
Du gamla, du fria, du fjällhöga Nord, Du tysta, du glädjerika sköna! Jag hälsar dig, vänaste land uppå jord, ://: Din sol, din himmel, dina ängder gröna. ://:

Du tronar på minnen från fornstora dar, Då ärat ditt namn flög över jorden. Jag vet, att du är och du blir vad du var, ://: Ack, jag vill leva, jag vill dö i Norden. ://:

R. Dybeck.

14. FOSTERLÄNDSK MARSCH.

Dåne liksom åskan, bröder, Högt vår fosterländska sång!
Pulsen brinner, hjärtat glöder! Marsch framåt ännu en gång!
Sången ädla känslor föder, Hjärtats nyckel heter sång. Må
vi då i toner svära Trohetseden hand i hand: Liv och blod
för Sveriges ära! Hell, vårt dyra fosterland! Liv och blod
för Sveriges ära! Svära, Trogna bröder, hand i hand.

Joh. Jolin.

15. FRIHETSSÅNG.

(Ur biskop Thomas' († 1443) sånger "Friheten" och "Engelbrekt").

Frihet är det bästa ting, Som sökas kan all världen kring,
För den, som frihet kan bära, för den, som frihet kan bära.
Vill du vara dig själver huld, Så älska frihet mer än guld.
Med frihet följer ära, med frihet följer ära.

Fågeln värjer egen bur. Så göra ock all vilda djur. Nu
märk vad du bör göra, nu märk vad du bör göra. Gud har
givit dig sinn och själ. Var hellre fri än annans träl, Så
långt du dig kan röra, så långt du dig kan röra.

Ädle svensk, du statt nu fast Och bättra det, som fordom
brast Och lät dig ej förvända, nej, lät dig ej förvända!
Våga både hals och hand Att frälsa dina fäders land! Gud
skall dig tröst väl sända, Gud skall dig tröst väl sända.

Biskop Thomas.

16. TILL SVERIGE.

Sverige, Sverige framför allt på jorden, Älskade och dyra
fosterland! För ditt altar, för den höga Norden Flammar
hjärtat av en helig brand.

Bär du stolt ditt hjältelynnes prägel På ditt ämne, strå-
lande och rent: Mod och kraft som Herrens Guds insegel
Blev åt dig i skapelsen förlänt.

Skön du är uti din enfald, moder, Skön från tidevarv till
tidevarv. Sår och segrar har du till klenoder, Torftighet och
mannabragd till arv.

Skulle du i jättestridens dunder Vackla på din ljusa bana?
Nej! Du kan gå framåt, du kan gå under, Men åt sidan ej,
tillbaka ej.

Ofta stod du undergången nära, Blödande vid brustet rid-
darsvärd, Men du höjde dig i glans och ära Upp till en
förnyad himlafärd.

Härligt är du lottad vorden, Där du går mot stjärnorna
din gång. Därför framför allt på hela jorden, Sverige, Sve-
rige hylle dig min sång!

Makter höga, tysta, allvarsamma Bo i nordanskog, i nor-
danfjäll, Hålla vård kring trofast kärleksflamma, Lågande
på blodstänkt offerhäll.

Och så länge än den lågan skiner Genom mörkret ifrån
strand till strand, Står du mellan störtande ruiner, Lugn och
glad och stark, o fosterland!

G. L. Silfverstolpe.

17. HÄRLIGA LAND.

Högtidligt. J. E. Nordblom.

Härliga land! Frihetens stamort på jorden! Hell dig, du
drottning i Norden! Fädernesland! Fädernesland! Fädernes-
land!

Hjärtat i brand. Flammar för fädernedygder. Hell dina
fridsälla bygder! Fädernesland! Fädernesland! Fädernesland!

Fast är ditt band, Knutet bland urgamla fjällar. Hell dina
dalar och hållar! Fädernesland! Fädernesland! Fädernesland!

J. V. Berger.

18. HELL DIG, DU HÖGA NORD.

Högtidligt. B. Crusell.

Hell dig, du höga nord! Hell dig, vår fosterjord! ://:
Kraft och mod, Liv och blod Vi offra för din ära! ://:

Hell dig, du fria strand! Hell dig, du hjältars land! ://:
Enighet, trofasthet Är dina söners lära. ://:

Hell er I gamla berg, Jättar med järn till märg! ://: Fjäll
och hav Aldrig slav i Manhem skola bära. ://: ://: Leve,
leve, leve vårt fosterland! ://:

B. F. Cöster.

19. HÖR OSS' SVEA.

Varmt och ej för långsamt. Gunnar Wennerberg.

Hör oss, Svea, moder för oss alla! Hör oss! Hör oss!
 Bjud oss kämpa för ditt väl och falla! Bjud oss! Bjud oss!
 Aldrig, aldrig skola vi dig svika. Aldrig! Aldrig! Tag vår
 ed i alla skiften lika! Tag den! Tag den!

Med liv och blod försvaras skall den fria jord, som än är
 vår, Vart enda grand utav det arv, du gav i saga och sång.
 Och om av svek, förräderi och split och våld du hotad står,
 Så tro dock vi i Herrans namn, som våra fäder trott en gång:

Vår Gud är oss en väldig borg, Han är vårt vapen trygga.
 På honom i all nöd och sorg Vårt hopp vi vilja bygga.

Härligt, härligt blir det då Segrande i striden stå. Härlig-
 gare dock att få För dig, o, moder, falla.

Gunnar Wennerberg.

20. DU ÄRORIKA FOSTERLAND.

Kraftigt. Alice Tegnér.

Du ärorika fosterland, Där fädrens kummel stå, Du höga
 fjällbegrönta strand, Den trogna böljor slå! ://: Du glada
 hem, du fridens kust, ://: Gud sträcke uti nöd och lust Ut
 över dig sin hand!

Om än jag for på södervåg Till fager druvostrand, Till dig
 stod dock tillbaks min håg, Du gamla fosterland! Vår skog,
 vår bölja sjunga käckt Om Birger Jarl och Engelbrekt, Om
 Sturars och om Vasars släkt, Som stred för fosterjord.

En svensk, som ej med glädje gav Sitt liv för folk och
 land, Han är ej värd en ärlig grav På hemmets väna strand.
 Den fege, han är född till träl, Hans arma, töckenhöljda
 själ Skall till de fries Gud ej gå I fria himlar blå.

Du ärliga, du svenska jord, Nog vet jag, vad du var, Nog
 är ditt minnes ära spord Till mig från farfars far. Hur
 lång min väg och brant min stig, Jag lever och jag dör för
 dig, Jag lever och jag dör för dig, Mitt kära fosterland.

Efter B. E. Malmström av *Alice Tegnér.*

21. FOSTERLANDET BLIR, VAD DU GÖR DET TILL.

O. Holmberg.

Utgiven med pianoackompanjemang hos
originalförläggaren ELKAN & SCHILD-
KNECHT, EMIL CARELIUS, Kungl.
Hovmusikhandel.

Ej med stora later och starka ord Skall du visa kärlek till
hemmets jord, Nej, med handen vid plogen Och med slagan
på logen Och med tankens kraft vid ditt arbetsbord.

Fosterlandet blir, vad du gör det till — Blir så ljust och
fagert och rikt du vill, Det är du, som bebor det, Av din
gärning beror det, Fosterlandet blir, vad du tror och vill.

Ej är Sverige fattigt, ej mörkt, ej kallt. Det var järn i jor-
den, när drivan smalt. Och i sommarkvällsljuset Rodnar rå-
gen vid suset Av den svenska furan, som hägnar allt.

Snöland, solland, lyssna! Kring skär och strand Sorla tusen
böljor, dem kölden band, Tusen vaknande unga Viljor verka
och sjunga Och det röjs, det plöjs i vårt fosterland.

Axel Lundegård.

Utgiven med pianoackompanjemang hos Seelig & Co.

22. MORGON.

(Sverige, Sverige, mitt fosterland.)

Ej för långsamt.

Ejnar Eklöv.

Här är stigen, här går färden Friare och högre än eljest
i världen Under den eviga solens brand. Liksom ett hav av

mörka stammar, Äs vid ås som stela kammar, Rullar emot dig i ändlös storhet Sverige, Sverige, ditt fosterland.

Se, jag ser, hur skenet rullar Över det öde havets kullar, Tänder skummet i morgonbrand, Och som glöden flammmande stiger Över havet, som ännu tiger. O, jag anar en jublets morgon, Sverige, Sverige, mitt fosterland.

Med benäget tillstånd från C. A. V. Lundholms Aktiebolag.

23. FÄDERNESLANDET.

Marsch *mf* E. G. Geijer.

Fädernesland, vars härliga minnen Fylla med vördnad ynglingens själ. Fädernesland, ingiv våra sinnen De dygder, som fostrat din ära, ditt väl!

Länge nog dina gravar svara, Vad du var och ej mer kan vara. Hoppas ej blott på skuggornas röst! Tala i dina ynglingars bröst! Än återstår av fädernas lära Att leva som de och dö med ära.

E. G. Geijer.

24. FOSTERLANDSSÄNG.

Melodi: "Ur svenska hjärtans djup" N:r 12.

Du ärans hem, du höga Nord! Det skönaste av allt på jord För dina barn du är. Med dina sjöar, dina fjäll, Din som-mardag, din norrskenskäll, I kungens slott, i bondens tjäll Vem håller dig ej kär.

I skogar, berg och vattenfall En kraft, som aldrig tröttna skall, Du gav vår idoghet. Och i din undangömda bygd I tusenårigt frihets skygd Trivs mannakraft och kvinnodygd Och gammal gästfrihet.

Din dörr för världen öppen står, Blott himlens stjärneskara går På vakt omkring din härd, I graven dina stridsmän bor: — Skall ulvens tand, skall örnsens klo Av aktning lämna dig i ro, Du kämpe utan svärd?

Nordmanna-anden fri och djärv Dock höja vill i fredens värv Bland jordens folk sin röst, Den hugen, som i forna dar Ditt stolta namn kring jorden bar, I sekler än skall leva kvar I dina söners bröst.

Och kallar du oss, moder god, Att vittna för dig med vårt blod, Så tag oss i din famn! Vår amma var du, bliv vår grav! Ditt folk kan dö, men ej som slav: Vi ge dig åter vad du gav — Ett obefläckat namn!

Fritjof Holmgren.

25. TILL SVERIGE.

Melodi: "Ack, Värmeland, du sköna" N:r 116.

O Sverige, våra fäders och våra hjärtans land, Mål för vår strävan, mål för våra drömmar, Ja, du är fattigt! Guldet ej manges i den sand, varöver Göta välver sina strömmar. Men har du guld som fordom i dina söners bröst, Och vill du söka skatter, ledd utav minnets röst, Då är du rikt som intet land på jorden.

Och hotas vi av nöden, var än den kommer från, Om sänd av frosten eller oväns hopar, Så var, vad du har varit, du fosterlandets son, Beredd till värn, när helst dess stämna ropar; Och giv, som förr du givit, med lika håg och mod Ditt guld åt dina bröder, din fosterjord ditt blod — Så vilar Herrens ande över Norden.

E. W. Lindblad.

26. JA, HELL VÅRT LAND.

Moderato. K. A. Melin.

Ja, hell vårt land från fädren ärvt, Med svett och blod
av dem förvärvt. Vi älska det, fast hårt och kärvt I frost
och vinterköld; Med tankens id, med plog och harv Vi värde
vårt betrodda arv Och genom tiders tidevarv Bevare blank
vår sköld.

Det landet, som oss bröd beskärt, Där vi de första stegen
lärt, Vår frihets land, väl är det värt Vår tro i lust och nöd;
Och gäller det för oss en dag, Vi stämme man ur hus till
slag Och gå för frihet, rätt och lag Till seger eller död.

K. A. Melin.

27. FÖR SVERIGE.

mf Tegnér.

p *cresc.* *fallarg.*

Jag är så glad, att jag är svensk. Var skapte Gud ett land
Så stjärneklart, så sommarljus som Sveriges vida strand?
Se åkrarna, se ängarna, där far och farfar gått! Se rå-
garna, se blommorna! Där har min vagga stått.

Jag är så glad, att jag är svensk och talar svenskens mål.
Hör sagorna, hör sångerna! Där klingar härdat stål. Jag
är så glad, att jag är svensk. Se kyrkan mitt i byn! Vår
tro på Gud är ren och klar som solen högt i skyn.

Jag tackar Gud, att jag är svensk, att Sveriges land är
fritt. Ej någon ovän taga får det landet, som är mitt. De
unga gjorde Sverige stort i våra fäders tid, De unga hålla
Sverige fritt i Sveriges sista strid!

Paul Nilsson.

28. MODERSMALETS SÅNG.

Med kraft. C. F. Hagfors.

Hur härligt sängen klingar På älskat modersmål! Han
tröst i sorgen bringar, Han skärper sinnets stål. Vi hört den
sängen ljuda i ljuvlig barndomstid, Och en gång skall han
bjuda At oss i graven frid. Du sköna sång, vårt bästa arv
Från tidevarv till tidevarv, Ljud högt, ljud fritt från strand
till strand I hela Sveriges land!

Vad ädelt fädren tänkte, Vad skönt de drömt en gång,
Det allt de åt oss skänkte I modersmålets sång. Hur våra
öden randas, Den sången är oss kär, Vår själ i honom andas,
Vår rikedom han är. Du sköna sång, vårt bästa arv Från
tidevarv till tidevarv, Ljud högt, ljud fritt från strand till
strand I hela Sveriges land!

J. F. Hagfors.

29. HURRA FÖR SVERIGE.

F. J. Håkanson.

Hurra för Nordens länder, Dess skogar sjöar, fjäll! Dess
björkbeklädda stränder, Vars anblick gör mig säll. Frid vare
i dessa bygder, Förnöjsamhet och flit! Till dessa fädrens
dygder Vi sätta all vårt lit. ://: Hurra för gamla Sverige,
Hurra för Sveriges kung! ://: Hurra, hurra, hurra!

Ur "Soldatens sångbok".

30. LEVE SVERIGE!

Fanfar.

Nell vårt land! Du ärorika, stolta, fria Sverige! På
klippfast grund ett älskat hem du oss gav. Mer än allt är
du oss kär, du svenska jord. Ett leve för vårt land! Ett leve
för vårt land, vårt eget land i nord!

A. T.

III. SJÖMANSSÅNGER

31. SJÖMANSSÅNG TILL SVERIGES FLAGGA.

Marcia moderato. G. Ringvall.

Höj din blick till Sveriges flagga, Vad hon varit, det hon är. Må hon än i sekler vagga Lika ärofull och kär! Först uti kung Göstas tider visar hon på hav sin glans. Under Horns och Bagges strider Ej mer hedrad flagga fanns.

Minns, när över Öster-vågor Våldets drakar flögo fram: Havet syntes stå i lågor, Ty från högrest eke-stam Svenska männen jaga stålet in i fiendernas barm, Blågul flagga visar målet Under striders rök och larm.

Men ej blott i krigets bragd Blågul flagga var vår tolk; Ty i fredsvärv — ej försagd — Hon gav glans åt Sveriges folk: Minns hur hon för forskaranden, Över hav i syd som nord, Trängde fram vid fjärran landen Seger vann med ffej-digt mod.

Faller du i strid för landet Eller för orkanens makt: Gläd dig! Till det sälla landet Hedras du av flaggans vakt; Ty din flagga stoftet höljer, När du sänks i djupets famn,

Famnar dig, när vågen sköljer Kring din bleka sjömanshamn.

Vörda flaggan som din moder, Älska henne som din brud! Res åt henne ärestoder Vunna än vid vågors ljud! Än hon syns på haven vagga Fläckfri såsom Nordens mö. Bröder! Svärjen, för vår flagga: Ärligt strida, manligt dö!

Efter H. af Trolle av H. Lagström.

32. SÅNG TILL SVENSKA FLOTTAN.

Cronhamn.

Hell dig, vårt fädernesland, gamla Sverige, väna och kära! Trygg på din klippiga strand, Ty din flotta skall skydda din ära. Du har kraftiga män, Djärva vikingar än, Som ej stridernas gny Fega sky, Fega sky. Hellre gå de i kvav, Bädda modigt sin grav I det stormande hav, Än de fly, Ohoj! Ohoj!

33. FRAM.

Melodi: "Ja, vi elsker" N:r 172.

Fordom vikingfloccar drogo Dristigt ut på färd Och från fega folken vunno Guld och glans med svärd: För vad bäst

de akta visste Göto de sitt blod. Därför ock i sången strålar Ewiget deras mod, Därför ock i sången strålar, Strålar ewigt deras mod.

Må detsamma vikingsinne Bygga än i nord, Fast dess söner ej mer rusa Ut till kamp och mord. Nu med sång och tanke dragom Dristigt ut på färd. Andens ära, makt och skatter Vinnom av vår värld, Andens ära, makt och skatter, Skatter vinnom av vår värld.

Få vi äro, unga söner Av ett fattigt land, Men än färre fädren lade Ut från frostig strand. Aldrig oväns här de talde, Blott de slagnes tal. Den, som föll, han red besjungen Glad till Gudars sal, Den, som föll, han red besjungen Glad till Gudars, Gudars sal.

Upp då I, som stolte ärvden Vikingspråk och sed, Sångens svärd och tankens skatter, Upp, i fylkat led! Världen än vi visa vilja, Sveriges vikingstam Älskar dra på fädrens stolta, Fria banor fram, Älskar dra på fädrens stolta, Fädrens fria banor fram.

K. E. Wickman.

34. SKEPPSFARTEN.

Andante. F. Hurka.

Jag hälsar dig, fredliga flagga, Kom, vimplade skepp, kom att vagga ://: De älskande, slumrande tryggt! ://: Kom, vagga oss sakt på fjärden Till hamnen vid slutet av världen, ://: O, kom att bevinga vår flykt! ://:

Vi foro och foro på vågor, Där sprungo vid nattliga lågor, ://: Försilvrade fiskarna fram. ://: Vi foro så glatt genom ångar, Där bäddade blommorna sångar, ://: Där drucko vi stränderna lamm. ://:

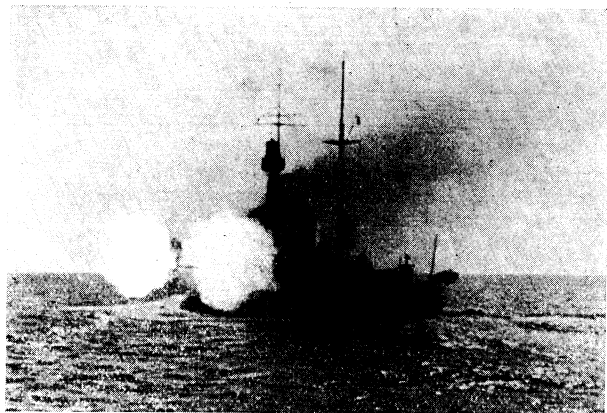
På däcket vi lekte förtroligt, Vi hade så roligt, så roligt, ://: Vi lärde vart berg våra namn; ://: Vi blåste på hornen i sundet, Vi sjöngo en psalm invid grundet. ://: Och jag höll min flicka i famn. ://:

I skuggan av hängande segel Stod böljans omätliga spegel, ://: Den stjärnorna dansade på. ://: Vi njöto, vi njöto minuten; Högt över oss himlen låg slutet, ://: Och jag var därinne ändå. ://:

Den tiden var lycklig. O, blicka Ur tårar, min rodmande flicka, ://: Och säg: "Den var lycklig för mig!" ://: Då låter jag stormarna strida. Jag sätter mig glad vid din sida ://: Och far genom livet med dig! ://: *J. D. Valerius.*

35. TILL PANSARSKEPET SVERIGE.

A. T.

Mång tusen hjärtans slag Ha fogat plåt och tilja, Så blev du vigd en dag Som gärd av svenskhets vilja.

Nu vilar du i ro, Du stolta skepp, från färden Kring landets kuster, där vårt bo Står tryggt vid gröna gården.

Men nalkas kriget oss Med fiender i skara, Och gäller det att slåss För fosterland i fara.

Ut då till kamp och strid Att unga slakten lära, Hur du på fädrens tid Blev skydd för Sveriges ära.

Karl Adlersparre.

36. EN PANSARSKEPPSVISA.

Melodi: "Vi gå över daggstänkta..." N:r 145.

Hör dånet av Asa-Tors röst, bom, bom, bom,¹⁾ Det dånar ur jättebössors bröst, bom, bom, bom; Det ljungar, det brakkar, När skumvärvida drakar Ur blixtrande rök bryta fram,

¹⁾ Sångarna stampa taktfast i däck.

bom, bom, bom; Det ljungar och det brakkar, När de skumvärvida drakar Sig ur blixtrande rök bryta fram, bom, bom, bom!

I beckmörkersnatt tyst i rad, tyst, så tyst Som spökskepp vi draga oss åstad, ej ett knyst, Och ögonen stirra, Runt vidderna irra Mot fiender lömska på vakt, ja, jämt på vakt; Och ögonen de stirra Runtom vidderna de irra Emot fienderna lömska på vakt, jämt på vakt!

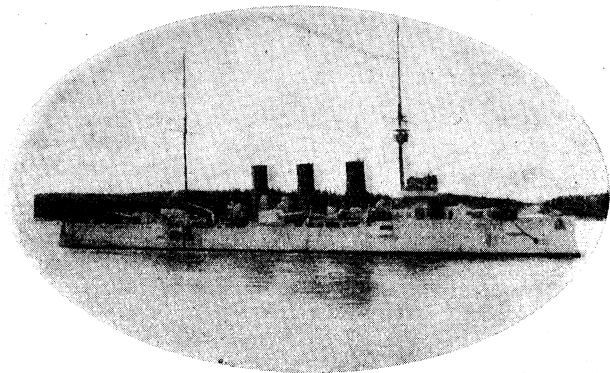
En ljuskvast i natten sveps ut, den sveps ut, Och kvalmiga lugnet nu är slut, det är slut, Granaterna susa Mot skuggor, som rusa I silvrande prakt oss emot, bom, bom, bom; Granaterna de susa Emot skuggorna, som rusa I sin silvrande prakt oss emot, bom, bom, bom!

Nästa dag ä' vi komna i hamn, uti hamn, Och kvinnorna kämpa om vår famn, om vår famn, Nu murarna falla För känslor, som svalla Mot viking, som gånger i land, uti land; Nu murarna de falla Inför känslorna, som svalla Emot vikingen, som gånger sig i land, uti land.

Du torpedchapp må le åt vår fart, ha, ha, ha. Att ej hästarna trava på så snart, ha, ha, ha; Så ni lättare oss finna, Förrän jagarna er hinna, Då i "smällrörens" famn var välkommen, ha, ha, Så ni lättare oss finna, Förrän jagarna er hinna, Då i "smällrörens" famn var välkommen, kamrat!

Vill ni ha någon ny "sensation", pumpa läns, I er hungriga, blöta "vibration", pumpa läns, Tänk, yppiga salonger I torra pantalonger Vi sitta vid kräsliga bord, pumpa läns; Tänk på yppiga salonger, Där i torra pantalonger Vi då sätta oss till kräseliga bord, pumpa läns!

Min trofasta stridshäst av järn, klapp, klapp — klapp, Du hörnsten i Svea rikets värn, klapp, klapp — klapp, När krevider dig skaka, ej rygga tillbaka På årones skimrande dag, hip hurra! Vår havshäst den skall bära Oss till seger och till ära, Om väl änteligt den kommer vår dag, hip hurra!

37. H. M. S. FYLGIAS SÅNG.

Pierre Nymar, Op. 46.

Till sjöss! Till sjöss! På kryssarfärd Till fjärran hav
och fjärran värld Går nordisk vikingstam. Du drakskepp ge-
nom vågen gå, Med ärad flagga, gul och blå, Din bana lycko-
sam!

Men kommer någon dig emot, Som trotsa vill Dig med
sitt hot, Din tandrad visa blott! Kom väl ihåg, att på Ditt
däck Du bär en skara ung och käck, Som dela skall Din lott!

Och faller någon bland oss då. Vad mer? Vi skola dö
ändå, Om än en stråöd blott! Men moder Sveas ära vi
Dock hävdat hava; däruti Består vår sköna lott!

Och nu farväl från fosterland, Från dyrbar klippbevuxen
strand, Från våra minnens värld! Vi komma nog en gång
igen, Vi "modige och morske män" Ifrån vår kryssarfärd.
Text av: *Will Goon.*

38. JAGARVISAN 1909.

Melodi: "Tre trallande jantor" N:r 147.

Det forsar, det virvlar, det blänker, Och skummet yr högt
emot skyn, Och vattnet kring bogarna stänker, För ögat
en kostelig syn. Vem är det som flyger som hinden Och jagar
som snabb antilop Och kappas med vinande vinden Och gör
sina trettio knop? Det är jagaredivisionen Så smidig som tri-

tonen, Som flyger över böljan som till lek och dans. Och alla som en man Vi hålla med varann, Att bättre division i världen aldrig fanns.

För oss ligga vidderna fria, För oss inga gränser ha satts, Och krigsropet är "Abahia"! Och jagarna främst på sin plats. Det faller oss ej in att vända, Vi känna ej orden: pultron. Och hända vad än månede hända Här ges och här tas ej pardon. Ty jagardivisionen Far fram som amazonen Och kastar sig på rovet som en hungrig örn. Vår lösen, kort och gott, Är några skarpa skott. Vill fienden ej stryka, blir han sänkt munsjörn.

H. K. H. Prins Vilhelm.

39. JAGARVISAN 1912.

Mel. Red Wing.

Hör maskinernas dova sus Och vattnets plaskande brus, När jagarna ila på havet omkring, Att spänna kring fienderna sin ring. Hallå! Vad ha vi väl där? Fientliga slagskepp det är. Gören genast klar var tub och torped, Passen på vid kanonerna med! Ah! Vi älska den starka vibrationen, När divisionen Till anfall rusar, Fast av strålkastarljusen starkt omgjutna Och skarpt beskjutna Vi störta fram!

Anfallet över är, Men därför ej vårt besvär, Ty se, där smyga torpedbåtar små, Deras anfall måste vi genast avslå! Telegrafan på högsta fart! Gören åter allting klart! En salva brakar av skarpa skott, Och döden blir fiendens lott. Ah! Vi älska den starka vibrationen, När divisionen Till anfall rusar. Se, fienden flyr för våra kulor, Han blir till smulor, Där vi gå fram.

När vi skjutit vårt sista skott, Och kroken i botten gått, Till nya bedrifter står åter vår lust. I land det nu gäller att kämpa en dust. Genom blick ur ögat så varm, Tandens kärlek i knoppande barm, Och kvinnorna tjasas av farlig jakt I sprudlande jagaretakt. Ah! Vi älska den starka vibrationen Och sensationen I dansens virvlar. Jagarchapparna veta övervinna Strax varje kvinna, Där de gå fram.

Innan dagen ånyo har grytt, Från hamnens nöjen vi flytt. Mot blånande havet vi styra framåt I enkelkolonn på vår jagarestråt. Väl njöto vi av vår hamn Och lockande kvinnofamn, Vår största fröjd vi känna ändå, När vi med vår jagare gå. Ah! Vi älska den starka vibrationen, när divisionen Till anfall rusar. Med maskinen i takt vårt hjärta klapp. Hej, jagarchappar! Full fart, framåt!

O. R. M. T. Björnstjerna.

40. U-BÄTS-VALSEN.

Vals. *mf*

Fred Winter.

mf

p

p cresc.

p cresc.

f

p cresc.

f

Omkväde.

f

1.

En lättmatros som tack för sist Har vind och sol och lä,
 En undervattensbåtsflottist Har ingen av de. Han klyver
 böljan som en fisk, Går ned i havets djup, Han vågar livet tar
 en risk Som andra tar en sup. Den luft som han andas Med
 syre får blandas, Men blir det tungt, När tystnad sig sänker
 På flickan han tänker, Då blir det lugnt. Det är så skönt
 bland fisk och tång Veta att hon blir hans en gång, Och när

han har vakten Får motorn slå takten, Han sjunger denna
 sång. Refräng: Ah! Ah! Ah! vad jag längtar till jorden igen.
 Ah! Ah! Ah!, vad jag längtar till min lilla vän.

Och när han sedan går till kojs, Då släppes drömmen lös.
 Då drömmer han om glada nojs, Om hemmet och sin tös.
 Han drömmer att han är på fest I havets salta våg, Hos Ägir
 är han ärad gäst, Man vill, han skall bli måg. Hans döttrar
 de truga Och havsnymfer buga Och Ran är pigg. Bland
 vattenkristaller Och rev och koraller Hon slår en gigg. Så
 kom en tös med fjällad stjärt, Då sa' han: "De' ä' inte
 värt." Han bets av en bläckfisk, Då sa' han "gåweg" fisk Och
 börja stöna tvärt: Refräng.

Med purring slutar drömmen opp Nu slår det åter glas.
 Då smakar kronans kaffekopp Med kuse som kalas. På ga-
 tan gungar nu hans båt, Där finns det också knäp, Där lurar
 faror och försåt Fast han har periskop. När vindarna vyssar
 bland minfält han kryssar Med säker hand. När solskenet
 skiner Finns ej "sura miner", Man går mot land. Där står
 hans tös på hemmets skär, väntar på den, som hon har kär.
 Härnäst, när han stryker Till havs och han dyker, Då sjunger
 han så här: Refräng.

Wald. Dalquist.

41. KUNG ERIK.

Enkelt.

Selma Söhrling-Bolin.

Sakta glida vimpelprydda båtar, Mälarn speglar röda af-
 tonskyn, Äror plaska under valthorns låtar, Lövsskog doftar

invid vattnets bryn. Fäll nu åran, slupen lägg på svaj, Vagga utan mål en natt i vackra maj! Valthorn, tystna nu! Eko, lyssna nu: Kung Erik leker på luta.

Konung Erik på sin luta leker, Lutan lagd på silkesstickat knä, Och den vita handen välljud smeker Fram ur silversträng och cederträ. Liten Karin lyssnar tyst därpå, Tills i hennes ögon stora tårar stå. Är herdinnan min Icke glad i sinn? Kung Erik leker på luta.

Fruktar du försåt ifrån min broder, Hertig Rödskegg — säg, min tankes sol? Än jag håller fast i rikets roder, Än jag sitter på Kung Göstas stol. Till dess dagen purprar bergets hatt, Låt oss älska blott i vårens ljusa natt! Det är långt igen Än till morgonen — Kung Erik leker på luta.

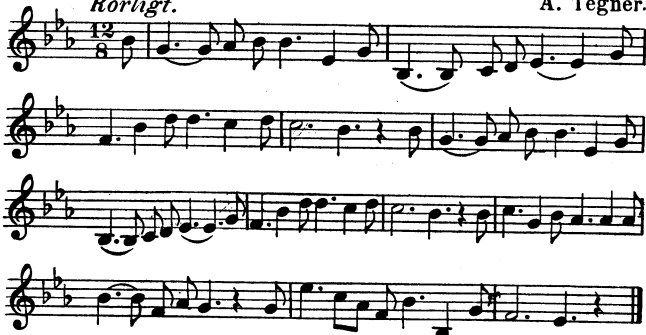
Liten Karin, unge kungen ber dig, Bliv du min och Stockholms borg du får. Säg ett ord — och jag guldkronan ger dig Att förblekna kring ditt gyllne hår. Jag är Erik, vackra drömmars kung: Smidd av månestrålar känns ej kronan tung. Gråt ej, barnet mitt, Så blir riket ditt! Kung Erik leker på luta.

Carl Snoilsky.

42. ÖSTERSJÖN.

Rörligt.

A. Tegnér.

Du blånande hav, som mångtusende år Mot Skandiens klippor har slagit, Som brutit din boja var gryende vår Och frigjord i fjärran har dragit! Dig ägnas min sång, ty jag längtar dit ut, När böljorna slå emot skären.

Hur gott är där ute, hur svalkande skönt, Då världiga vindarna smeka, Då vågorna skifta i blått och i grönt, Och strålar kring topparna leka! Se, brännings skum är så glänsande vitt, När böljorna slå emot skären.

Men skakar orkanen sin vinge med dån, Blir havsjungfrun askgrå om kinden, Och slites mitt segel från bristande rån I tusende stycken av vinden, Då klappar mitt hjärta av stolthet än mer Bland böljor, som ryta mot skären.

Mig tycks, att en strålklang, så ren och så klar, Så skiftande dock och så präktig, Av liv och av lust över böljorna far; Dess grundton är stark och är mäktig, Hur vinden än växlar i dur och i moll, När böljorna slå emot skären.

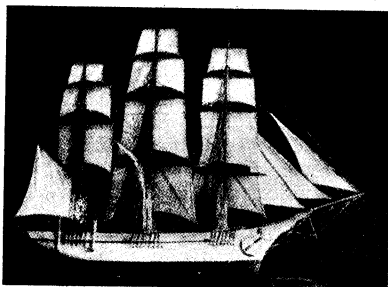
Du fria, du stolta, du brusande våg, Du sköna, du glittrande klara, O, sjung mig de härliga strider, du såg, Och lär mig din sång att förklara! Jag lyssnar med tjusning till sagan så rik, När böljorna slå emot skären.

Men ser du att våldet vill nalkas vårt land, Och fiendens flottor sig samla, Då ljude som gjallarhorn sången mot strand: "Till vapen båd' unga och gamla!" Och icke förgäves skall höjas ditt rop, När böljorna slå emot skären.

Ty än är det likt sig det släkte, som bor Bland nordiska fjällar och dalar, Och ännu på Gud och på stålet det tror, Än fädernas kärnspråk det talar. Den ovan oss trotsar skall finna sin grav I böljor, som slå emot skären. OSCAR II.

43. SKEPPSGOSSENS VISA.

Ej något vet jag, som så lustigt är Som sjömanslivet, fast det har besvär. Hur skönt att gunga, När vindar sjunga, På mörkblå vägen, som vår skuta bär!

Och skutan vår det är en örlogsbrigg. Är vackert byggd och har en smäcker rigg. Den seglar säkert Hur sjön än vråker, Och slup det har hon ock, barkass och gigg.

Här antrar man så munter, kry och käck I riggen än och än går vakt på däck. Men ni må veta: vi få arbeta Vid pumparna, om brigen springer läck.

När vi få bris och vinden blåser opp, I segel kläs vår brigg från däck till topp. Vårt ankar vindar, När som vi lindar Kring spelet kättingen i muntert lopp.

När seglen hissas, löper i sitt block Vår ända ledigt. — Trevligt är det dock På vågor vaggas Med blågul flagga Så ljuvligt svajande från gaffelns nock.

Så bär det hän utöver havet blå. Farväl till flickan glatt jag viftar då: Hon står på stranden, Med vita handen Sitt avsked vinkar hon åt mig på rån.

En sjömansgosse har sin flicka kär, Om än långt borta han från henne är, Ej henne glömmar, Om henne drömmer, Då uti kojén sin förnöjd han är.

Men vinden för oss snart från land till land. Vid horisonten snart en blånad rand Man blott kan röja, Med tanken dröja Dock ännu vid en älskad strand.

Friskt är vårt liv, fast tungt på många vis: Om natten vakt, om dagen exercis; Men skönt det kännes, När seglen spännes Och fram vi föres av den friska bris.

Men kommer över oss en stormig by, Blir annat av vid havets brus och gny: Kommando skalla, Till väders alla! Till rår och brassar och till fall vi fly.

"Tag in ett rev!" så heter det, men då, Då gäller det att taga i för två; Och ror och brassar Man noga passar, Att upp i vinden lätt vi lova må.

Med friska tag är allt helt lustigt klart, Och byn, som kommer då i hast så snart, Ej skada gör oss, Den endast för oss Utöver vågorna med större fart.

Nog är det svårt, när stormen yr mång' gång, Och vågor spola över däck och stång, Och skummet stänker, Men då jag tänker: Det lite gör, allt har en övergång.

Ja, snart så mojnar stormen dock utav, I spegel lägger sig ett stormigt hav, Och vindar somna, Och vågor domna, Och frid nu råder på det vida hav.

Högtidligt är det uppå Östersjön, När uti kvällen vinden domnat hän, Och stjärnor blänker, Med rodnad tänker Jag på hemmet och på den trogna vän.

Men stormen trivs ej uppå vägen lätt, På havet vida och på blånad slätt; Snart kommer vinden Och torkar kinden, Som kanske nyss av fåren blivit vätt.

Och kommer vi då stundom till en stad, Vi gå i land och gör oss dagen glad, Och skål vi dricka Allt för vår flicka, Och nöjda åter ge vi oss åstad.

Och se'n vi ankrat, seglen fått beslå I kvällens lugn, innan till kojs vi gå, På backen dröja, Att oss förnöja En stund med dans och sång — just sjömanshåg.

Så går vårt liv och tungt det är ibland, Dock trivs jag bättre här än uppå land. Vårt liv på vägen Det livar hågen, Ger mod i bröstet och ger känsla brand.

Nej, intet vet jag, som så lustigt är Som sjömanslivet, fast det har besvär! Hur skönt att gunga, När vindar sjunga, På mörkblå vägen som vår skuta bär.

Ur en gammal Sjömansvisbok.

44. SKEPPSGOSSE LILLA.

R. Planquette.

Fine.

D. C. al Fine.

Skeppsgosse lilla Sakta och stilla Gungar ditt skepp på det
nyckfulla hav. Runtomkring världen Styr du väl färdan: Segla
då lyckligt och gå ej i kvav!

Mellan himlen och jorden Annat hem du ej har, Och ditt
allt är ju vorden Skutan, varpå du far. Snabb över vågen
Segla glad i hågen. Hola hoj! Skeppsgosse lilla etc.

Någon drottning kanhända Som gemål för dig bort; Kan-
ske hajen gör ända På ditt liv inom kort. Snabb över vågen
Segla glad i hågen. Hola hoj! Skeppsgosse lilla etc.

Ur Corneilles klockor.

45. SJÖMANSGOSSARNA.

Folkvisa.

Raskt.

Se på de sjömansgossar, hur raska som de gå, Och alla
vackra flickor de tycka om dem så, För att de ä' så raska
och ha ett hurtigt mod, Sitt unga liv de våga på sjö och
saltan flod. Sjung faralladiralladiralladirej, På sjö och saltan
flod.

Gud giver oss en foglig vind, och resan den går fort, Vi
lyckeligen segla allt till en annan ort. Vi lyckeligen komma
och träffa i god hamn, Och skeppet det förtöja vi, och sen
gå vi i land.

En lantman han plöjer sin åker och sin äng, Om natten får
han vila och sova i sin säng. Vi unga sjömansgossar, som
ut på böljan gå, Vi få så sällan sova, men alltid klara stå.

Och denna visan gjorde vi, på resan vi kom hem, I Engel-
ska kanalen vi låg för bidevind. Det var ett vackert väder
att roa tiden bort, Och denna visan gjorde vi, och hon blev
ganska kort. Sjung faralladiralladiralladirej, Och hon blev
ganska kort. Folkvisa.

46. LILLE MATROSEN.

Svårare seglats man sällan finner Än den, som sker på lyckans hav; Mången stor pultron där hamnen hinner, ://: Mången bra karl går där i kvav. ://: Fåfängt mot det haveri där händer All din manöver gör försök; Nej, sätt dig ned, tills vind sig vänder, ://: Stoppa din pipa, tänd och rök! ://:

Där man låter dig få bryta isen Att rödja vägen åt en ann'; Där ser du en kruka dela prisen, ://: som du med en tapper äntring vann, ://: Men fast ofta vinst och frakt är dålig, Och mången redare ett ök, Ge dig tillfreds, var trygg och tålig, ://: Stoppa din pipa, tänd och rök! ://:

Möter på din kurs du någon flicka, Munter och livlig, öm och varm, Fira genast pipan i din ficka ://: Och dig förtöj vid flickans barm ://: Blir hon elak ankargrund, din maka, Sorgerna ej ändå förök; Hala din pipa då tillbaka, ://: Stoppa på nytt och tänd och rök. ://:

C. G. Nordfors efter Pigault-Lebrun.

47. SJÖMANSVISA.

Adjö, farväl min hulda, kära flicka, Kaptenen kallar, jag skall gå ombord! Men lovar du mig huld och trogen bliva, Så går jag glad ombord, ombord.

De löftena, som vi varandra givit, De skola aldrig svikna bli av mig, Så länge Gud låter mig behålla livet; Och jag går glad ombord, ombord.

Giv aldrig någon annan vän ditt hjärta, Tänk aldrig på att ta din ed igen! Ty då förvållar du stor sorg och smärta. Och sådan sorg, som hjärtat tär.

Kanhända smeker du en annans kinder, Kanhända kysser du en annans mun, Kanhända går du vid en annans sida, Men jag får ensam, ensam gå.

Dock, nu farväl min hulda, kära flicka, Se, flaggan svajar av god vind från nord, Kaptenen vinkar, nu till sjöss vi sticka, Och jag går glad ombord, ombord.

48. HAVETS SÅNG.

H. Borenus.

Det stormande havets sång Vart hjärta ibland oss känner,
Vid vår vagga den ljud i vår barndom en gång, Och den
fostrar oss upp till männer. När molnen sig skocka, när luf-
ten känns kvav, När det mörknar ibland uppå färden, Som
en fläkt av det friska, det fria hav Käckt storma vi ut i
världen.

Framåt bjuder vågornas väldiga lek, Framåt glatt vindarna
täga, Framåt då I bröder, mot våld och svek, Framåt mot
det usla och låga! Som vågen blott strävar med jublande
mod Att få dö vid de älskade landen, O, så lät oss offra
vårt liv, vårt blod, Allt för fädernestranden!

Vad av fädren vi ärvt: vår härliga bygd, Vårt ärliga hjär-
ta, vår heder, Vårt friska sinne, vår mandom, vår dygd, Vår
lag, vår rätt, våra seder, Må vi lämna det allt vid vår än-
dalykt At våra växande söner Välsignat, förökad, förkovrat
och tryggt. — Allsväldige hör våra böner! *Th. Lind.*

49. I STORMENS STUND.

Alice Tegnér.

När stormen vred över havet går Och viner i tåg och mast,
När bränningar högt emot himlen slår. Och skyarna svartna
i hast.

Då styr över vidden en skumhöljd stam, Lugnt väjande
vägens hot, Då drager den starke i trygghet fram Med säkra
segel och skot.

Men den, som ej härdats för stormens dust, Ej stärkts för
sin prövnings stund, Han vräkes iland på en stenig kust, Han
går med sin farkost i grund. *Jonatan Reuter.*

50. FRISKT ÄR PÅ HAV.

Med fart.

Alice Tegnér.

Friskt är på hav, när skummet fräser om bogen, Seglen
stå fyllda och skyarna ilande gå. Falken likt flyger skeppet
över vågen, Susande vin i vart block, vart tåg. Halla, halla!
Mitt salta hav är härligt! Ohoj, ohå, hur skönt, när vågorna
slå!

Kvart är på land, där murar stänga blicken, Himlen är
skymd och tvånget binder mitt sinn. Här är frihet, här bland
friska vindar, Havet är mitt och himlen min. Halla, halla,
mitt salta hav är härligt! Ohoj, ohå, hur skönt, när vågorna
slå! *Alice Tegnér.*

51. KARLATAG.

Melodi: "I stormens stund". N:r 49.

Man talar ofta om dåd och bragd Och dater av tusen slag,
Men att stå emot döden oförsagd, Det kallar jag karlatag.

Jag vet en klippö bland fattiga skär, En liten arm och grå,
En duktig fiskare blott bor där Med hustru och fyra små.

Han har ej mycket att leva av, Och farligt hans yrke är:
Att ligga ständigt på trolöst hav Och söka sin bärgning där.

Han ofta kämpat i becksvart natt Bland vågor och storm
och död. Han ofta kämpat sig maktlös matt, Blott för att få
dagligt bröd.

Men svält, som lurat på alla håll, Och nöd, som i dörren
stod, Ha alltid sett honom ha i behåll Sitt hoppfulla fasta mod.

Och aldrig har havet mäktat än Att trotsa hans djärva
flit, Men aldrig såg hellre havet män Med mera otröttligt
nit.

Ja, man må tala om dåd och bragd Och dater av tusen
slag, Att stå emot döden oförsagd, Det kallar jag karlatag.
Jonatan Reuter.

52. SJÖMANSVISA.

Raskt. F. Pacius.

Den kallar jag en usel man, Som ej sitt segel sköta kan,
Som rädd och blek på stranden står, När stormen över ha-
vet går.

Må flickan sitta ung och säll Och plocka ros i sommar-
kväll, ://: Till havet längtar sjömans håg; Hans hem det är
den fria väg. ://:
Z. Topelius.

53. DE GLADA SJÖMANSGOSSAR.

Moderato energico. E. Melartin.

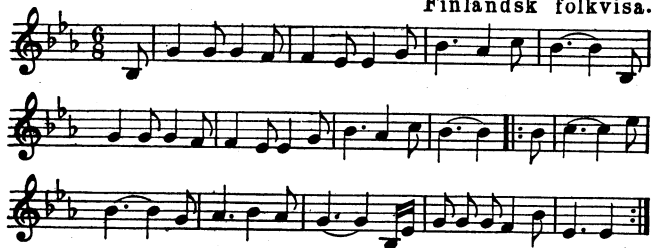
Livligt.

De glada sjömansgossar Ä' käcka i sin håg, Så kvickt om-
bord de lossa Och hala sina tåg, Och när som stormbyn
viner, De äntra upp i mast För vanter och boliner Och
ta in rev i hast.

Ohej, farilej, farilej, farila, farilej, farihopp sassa, Ohej,
farilej, farilej, farila, och ta in rev i hast.
Z. Topelius.

54. EN SJÖMAN ÄLSKAR HAVETS VÅG.

Finländsk folkvisa.

En sjöman älskar havets våg, Ja, vågornas brus. Hör stormen skakar mast och tåg, Hör stormarnas sus! Farväl, farväl, förtjusande mö! Vi komma väl snart igen.

Min trogna flickas varma kyss — Hör vågornas brus — För sista gången fick jag nyss, Hör stormarnas sus! Farväl, farväl etc.

Hon viskar ömt och ljuvt mitt namn Vid vågornas brus: "Kom snart tillbaka i min famn Från stormarnas sus!" Farväl, farväl etc.

Finländsk folkvisa.

55. SÅNG PÅ VATTNET.

Ej för långsamt.

H. Kjerulf.

Natten är så stilla, Luften är så sval, Trasten blott hörs drilla Från sin gömda dal. Gunga lätt, min eka! Månens strålar bleka Kyssa sjön och leka Uti näckens sal.

Böljans melodier Vagga hjärtat in, Ljuva harmonier Strömma fullt ditin. Hjärtat mer ej klagar, Vindens fläkt förjagar Suck från sorgedagar, Stilla är mitt sinn.

Efter J. L. Heiberg.

56. KORVETTEN BALDERS JULHÄLSNING.

Stämningsfullt.

Gungande uppå smaragdgrön bölja Skjuter ståtliga korvetten fram, Tumlande delfiner lustigt följa Under muntra språng kring skeppets stam. ://: Här och där en springval tittar opp, Följer skeppet under muntra hopp. ://:

Västern brinner uti gyllne lågor, Solens spann kör snart i djupet ner. Samma sol, som guldströr havets vågor, Mognad åt orange och druva ger, ://: Samma sol nyss lyste där, tist matt, Över Nordanland, där nu är natt. ://:

Milda ocean, som återspeglar Smäckert skrov och tackling i din famn, Var ej omild mot det skepp här seglar: Det är svenskt och Balder är dess namn. ://: För det varligt fram, du stolta hav, Bliv dess vagga, men bliv ej dess grav. ://:

Vet att under skeppets spända trossar Bor en blåögd, väderbiten tropp. Några hundra unga, raska gossar Blicka där mot Sveriges flagga opp; ://: Sända härifrån till nordiskt tjäll Sina tankar hem i julekväll. ://:

57. LUGN VILAR SJÖN.

Något långsamt.

H. Pfeil.

Lugn vilar sjön. Kring berg och dalar Nu breder natten milt sin arm, Och fågelns röst ej mera talar, ://: Han slumrat in vid skogens barm. ://:

Lugn vilar sjön. Så fridsamt vinka De ljusa stjärnor från det blå. Var tyst, var still, o mänskohjärta! ://: Snart även du skall friden få. ://:

Lugn vilar sjön. Re'n aftonvinden Till ro sig lägger ned vid ön. Nu blomman blygt sitt huvud sänker, ://: Hon beder fromt sin aftonbön ://:

58. HÄRLIG ÄR KVÄLLEN.

Långsamt.

Ekström.

Härlig är kvällen, fridfull och ren. Solen kring fjällen sprider sitt sken, Sakta sig sänker ned på sin bädd. Strålände blänker vågornas brädd.

Natten kring haven breder sitt flor, Tyst som i graven stillheten bor. Guldfiskar glimma rikt invid strand, Svanorna simma sakta till land.

Tystnad är sången, bönen också, Vandrarn är gången vilan att nå. Midnattens tärnor binda en krans, Tusende stjärnor sprida sin glans. *Eva Kylander.*

59. SKÄRGÅRDSFLICKAN.

Jag är en skärgårdsflicka, jag På sjön förgår min dag, ://: Och till de dystra böljors sång Jag lyssnar dagen lång. ://:

En sjömans maka skall jag bli, Skall gå på stormigt hav. ://: Men kanske finner jag däri Min oförtänkta grav. ://:

När stormen blåser över sjön Och fladdrar i mitt hår, ://: Dock räds gör ej den stolta mö, Som jämt vid rodet står. ://:

Den sista gång han for från mig, Han sade till mig så: ://: "Hur ömt jag haver älskat dig, Hur svårt att från dig gå!" ://:

Så kom ett bud från fjärran land: Det skepp han farit med
://: Har slagit mot en klippig strand, Din Georg finns ej
mer." ://:

Jag var så nöjd, jag var så glad Lik fågeln uti skog;
://: Jag drömt bli Georgs maka, jag, Men hoppet mig
bedrog. ://:

Jag kan ej klaga, lida nöjd Lik svallvåg uppå strand.
://: Snart skärgårdsflickan över sjön Far hem till fridens
land. ://:

60. SJÖMANNENS BEGRAVNING.

Sakta över mörkblå vågor Rör sig skeppets stolta stam,
Och i österns purpurlågor Bryter dagens gryning fram.

Allt ombord är tyst och stilla, Ingen munterhet och sång.
Endast rodröt höres drilla, Allting har sin jämna gång.

Men kapten nu höres ropa: Brassa akterråna back, Och
på halva stängen hissa Upp till sorg vår bästa flagg!

Ty man skulle överlämna Åt en våt och dunkel grav En
yngling, som just nu har somnat, Den döden nyss uppsnap-
pat har.

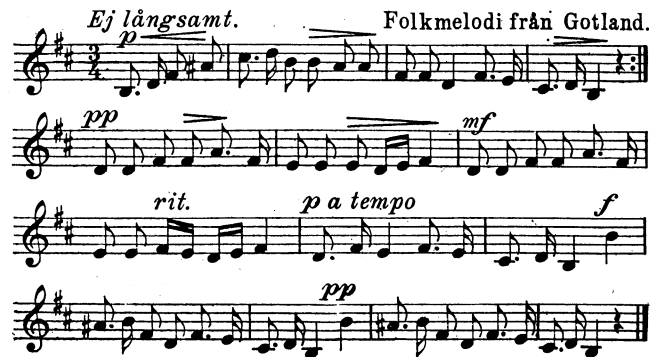
Kistan den i ordning göres Uppå gammalt sjömansbruk,
Och till relingen den föres, Endast gjord av segelduk.

Slumra ljuvt i havets bölja Vaggad utav vågor där, Vi
för din brud nu vill förtälja, Att vi begravt dess hjärtas kär.

Ingen ros och ingen lilja Pryda skall en sjömans grav,
Endast vågor gå och komma, När skeppet långsamt seglar av.

61. DJUPT I HAVET PÅ DEMANTEHÄLLEN.

(Näckens polska.)

Djupt i havet på demantehällen Näcken vilar i grönan sal.
Nattens tårnor spänna mörka pällen Över skog, över berg och
dal. Kvällen härlig står i svartan högtidsskrud; När och
fjärran ej en susning, intet ljud Stör det lugn över nejden
rår, ://: När havets kung ur gyllne borgen går. ://:

Ägirs döttrar honom sakteliga Gunga fram på den klara
sjö. Harpans ljud de gå så sorgeliga, Söka fjärran en våg
att dö. Fast hans öga står åt dunkla himmelen, Ingen stjärna
bådar nattens drottning än. Freja smyckar sitt gyllne hår,
://: Och näcken så sin sorg på harpan slår. ://:

O, var dväljs du, käraste bland stjärnor, I den blånande
skymningsstund? Du, som fordom, en av jordens tårnor, Var
min brud uti havets grund. Och, när hjärtat brann vid mina
ömma slag, Smög så blyg, så skön de tjusande behag Mot
min barm i den svala flod, ://: Och gyllne harpan stum på
vågen stod. ://:

Så den sorgsne, men vid himlaranden Freja hult genom nat-
ten ler. Evgit på den guldbeströdda stranden Sina tårar hon
glänsa ser. Och sin vän på havet hälsar hon så mild. Vågen

speglar, darrande, den huldas bild. Näcken höres på böljan blå ://: Så gladelig sin gyllne harpa slå. ://:

Nattens tärnor, klara stjärnor alla, Gå till dans i den stilla kväll, När de skära silvertoner skalla Över stranden från häll till häll. Men när blodig dagens drott i östern står, Blekande och rädd den blida stjärnan går, Sorgligt avsked hon blickar ner, ://: Och gyllne harpan spelar icke mer. ://:

A. A. Afzelius.

62. NÄCKEN HAN SPELAR PÅ BÖLJAN BLÅ.

Ej för långsamt. Folkvisa.

The musical score consists of five staves of music in 3/4 time. The melody is written in treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The music is a folk tune with a simple, rhythmic melody.

Näcken han spelar på böljan blå, Ljuvt är att höra därpå, Havets små älvor i ringdans gå, Och böljorna dansa också. Men Näcken, när han emot himlen ser, Slår han sitt öga ner, Ty bland de stjärnor, som tindra där, Freja emot honom ler.

Yngling, som klagar på lummig häll, Mig får du aldrig till brud, Vore du Näcken med harpan själv Klädd i sin sjögröna skrud. Men nu har jag givit en annan mitt ord, Det

skall för evigt bestå. Högt över himlen däruppe blå! Högt över stjärnor i nord!

Större än jordlivets kval är hans, Bruden han sökte, ej fanns. Slocknande stjärnor, o, döljen er glans, I tärnor gån icke till dans. Men Näcken vid harpan för berg och dal Sjunger om kärleks kval. Gömmer sig sedan i grönan sal. Slutar så älvkungens bal. Folkvisa.

63. SJÖMANSVISA.

The musical score consists of ten staves of music in 3/4 time. The melody is written in treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The music is a folk tune with a simple, rhythmic melody.

Ankaret lyftes nu opp! Ja, lyften ankaret, ankaret! Vindarna blåsa i seglarens topp. Ankaret lyftes nu opp! Adjö, farväl! De vänner som stå uppå stranden. Adjö, farväl! Nu styr vi så hastigt vår kos. Farväl! Min hjärtas kär, jag går — farväl! Snart styr vi hem igen. Hell dig, som ungmö då, Hulda lilla, skall vårt bröllop stå! ://: Kom gossar, så kör vi i vind Och kila likt ilande vindar Över det brusande hav, Där stormarna gångar'n i kvav. ://: Hurra! S—n.

64. AVSKEDET FRÅN HEMMET.

Andante Ejnar Westling.

Nu vi styra från hamn Och den älskades famn, Ut på havet vår villande färd. Genom tårarna le De på stranden vi se, Våra kära från hemmets härd.

Där står far, där står mor, Lilla syster och bror, Och min älskade trofasta mö. Var ej ledsen, min vän, Jag nog kommer igen, Ifrån stormar och farlig sjö.

Kanske når dig ett brev, Om att borta-den blev, Denna skuta, som stolt löper ut. Än i vågornas famn Skall jag viska ditt namn, Trogen blir jag till livets slut. Einar Westling.

65. UR LIVETS STRID.

En röst: Melodi från 1600 talet

O sörj ej, mitt hjärta, fast vännen du mist, Det susar så ljuvligt i skogen. Han kommer nog åter, det tror jag förvisst, Ty var du din älskare trogen. Snart skola de sorgliga skuggorna fly, Snart börjar den leende morgonen gry. Det susar så ljuvligt i skogen.

Han kommer nog åter, det tror jag förvisst, Det susar så ljuvligt vid stranden. Sjung glättigt, min fågel på grönskande kvist, Och dofta, min blomma i sanden. Hans segel jag skönjer, så fort det blir dag, Och kommer han icke, så kommer väl jag, Det susar så ljuvligt vid stranden. F. Berndtson.

66. MORS PORTRÄTT.

Långsamt Ejnar Westling.

Refräng:

Bland gulnade gamla porträtter Jag äger en bild av mor.
I dallring mitt hjärta det sätter; En underbar makt där bor.
En ungmö på sjuttonde året Hon var, när hon bilden tog;
Så glänsande svart var håret Och munnen den ständigt log:

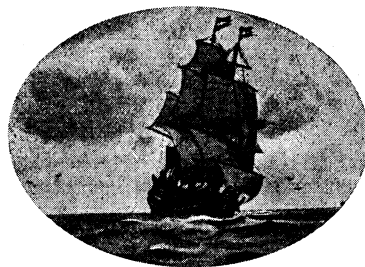
Refräng: Du är mitt fagraste minne från flydda år Och för
mitt hjärta och sinne Alltid så härlig står. Ögon jag aldrig
kan glömma Vart jag i världen for. Djupt i mitt hjärtas
gömma Bär jag en bild av mor.

Jag drömmer om hänsvunna dagar Där hemma hos mor
och far, I hembygdens grönskande hagar, Där lever mitt
hjärta kvar. När sommarens vildblommor spira I täppan där

hemma tätt, Så binder jag krans att sira Ett gulnande kärt
porträtt:

Refräng: Du är mitt fagraste minne... etc.

Einar Westling.

67. FRITT ÄR SJÖMANNENS LIV.

Melodi: "Nu han svävade kring".

Fritt är sjömannens liv, och med trotsande kraft Går han
fram på det stormande hav. Trogen är han sin plikt emot
konung och land: Aldrig sjöman blir suckande slav.

Och när vindarna gny uti tackel och tåg, Då är livet så
lustigt och gott. Törnär skutan på grund, halen i, alle man,
Halen i, så blir skutan nog flott!

Kommer kapare där, sätt nu lapparna till! Efter honom som
jagande fox! Snart vi ta honom fatt, Vid kanonerna klart!
Fyren av! Klart till äntring och box!

Blågul flagga i topp livar hjärta och arm, Snart vi seg-
rande ankra i hamn. Nu blir jublande fröjd på den fredliga
strand. Vänner vila nu famn emot famn. *A. Blanche.*

68. OCH HÖR DU, UNGA DORA.

Ej fort. Folkvisa (Västmanland).

Och hör du, unga Dora, vill du gifta dig i år? I år är de åtta åren gångna förbi, Uti rosor.

Ja väl vill jag gifta mig, men aldrig med dig. Jag har en vän på böljorna, han kommer snart igen, Uti rosor.

Folkvisa från Västmanland.

69. SJÖMANSVISA.

Och far min, salig, han var en skeppare han, han, Han var, besitta, den axelbredaste man, man. Han gick i tröja och kalvskinnshandskar han hade, Och ganska ofta han vid mitt öra dem lade.

Jag var då pojke och lätt matros uppå skutan, Utkik på toppen liksom pass-opp i kajutan. Jag sov på däcket och

ankartåget var kojén, Och focken täcket, Och huvudgård ankarbojen.

Till sjöss får man just ej vara klen, då det gäller, Och far min var just ej bland de blöta han heller. Då stormen ven, så det blåste tvärs genom kroppen, Då föll det gubben just in att se mig på toppen.

På gubbens lynne vart man just aldrig bedragen. I soluppgången jag tog mitt märke för dagen: Då jag i trappan och kajutdörr'n hörde smällen, Då var jag säker att daggen föll innan kvällen.

Men blåste vinden så skummet yrde kring bogen, Och vågen plöjdes liksom en fåra för plogen, Då tog han snuggan, och helt förnöjsam till sinnes Han satt och talte rätt mången strof, som jag minnes.

”En sjöman, pojke, bör vara kvick uppå vågen Som en abborre, och som en sparv opp i tägen; Kvikttänkt och snarvänd, ty annars går han och vankar, En redlös skuta förutan roder och ankar.

Sin egen kraft bör man ta ombord uppå skutan: Skrik ej på hjälp, då du kan dig hjälpa förutan. Lit ej på andra, ty huru usel och lumpen Är ej den skuta, som jämt skall lättas med pumpen.

Var oförfärad, se faran stint uti synen, Då havets herre drar barskt ihop ögonbrynen. Var jämt beredd till att möta döden och domen, Ty båda komma helt oförtänt liksom bommen.”

Så talte gubben — och detta var bland det sista, Hans levnadsankar, hur starkt det var, måste brista; Av döden lät han sig in i hamnen bogsera, — Och skutan fick jag i arv av honom, med mera.

Men sjömansyrket det fick i botten jag lära, Och främst av allt veta hut, och se'n manövrera, Och säkert är, att jag än i dag därförutan Ännu ej varit min egen herre på skutan.

E. Sehlstedt.

70. UNDER HÄGGEN.

Ej för långsamt.

Folkvisa.

://: Tätt invid floden står en hägg, Där i sorg jag har böjt min panna. //: Bort ifrån mig min älskade farit, Och ensam jag här fått stanna. Finsk folkvisa.

71. VAR BÅT.

G. Wennerberg.

Vår båt i kvällen glider Emellan fjärdens skär. Spörj ej vad tiden lider, Och icke vart det här! Se över djupet sträcker Sig Herrans himmel ut, Och hur långt vägen räcker, //: Hans rike ej tar slut. //: G. Wennerberg.

72. SKÄRKARLEN.

Något långsamt.

J. P. Cronhamn.

På en ödslig häll Står mitt lugna tjäll Bland de tumlande vågornas lek. Jag är bortglömd och arm, Men vid havsmoderns barm Är jag trygg som den rotfasta ek.

Jag är konung här På det vilda skär; Mina mödor de giva mig skatt. Vart jag vänder mitt lopp, Drar jag skördarna opp Ur de dimmiga fjärdarnas natt.

Mina åkrar stå Ut i böljor blå, Mina ängar i svindlande djup. Mina hjordar gå vall I de brusande svall, Där jag svänger min ilande slup. H. Säterberg.

73. LOTSPOJKENS BRUD.

A Sandström,

Jerker uti brudstol kliver Och av sockenprästen bliver Sammanvigd på denna högtidskväll Med sin lotsmanssell. Röda kinder har hon, ögon blå, Pjäkighet hon aldrig lärt förstå. Hon kan se sig goder Sköta skot och roder, Lotsa, lotsa, om det gäller på.

Knubbig är hon som en rova, Stark och van att sjögång prova, Bleknar hon ej, hur det blås, Mera än en mås. Oförskräckt hon lägger sina nät; Blir hon våt, så dör hon ej för det, Trygg, när havet vråker, Lugn till lands och säker Hemma, hemma som ett utanläs.

Snäll hon är att sticka, sy och nysta, Brygga färsköl, salta torsk och ysta Utav getter, som hon har på stat, Getost delikat, Hushållsgöromål av alla slag Är hon hemmastadd i, det vet jag! Maken tös att hitta Får man gå och titta: Kläng för Jerker på hans hedersdag! *Elias Sehlstedt.*

74. DEN GAMLE LOTSSEN.

Melodi: "Skärkarlen" N:r 72.

På den ödsliga häll Satte ödet mitt tjäll Mellan böljors och bränningars svall. Nakna klipporna stå, Och där gror knapp ett strå, Och med nöd står den tvinande tall.

Här jag föddes och här, Mellan kobbar och skär, Redan manade vindarnas rop. Och den brusande våg Var det första jag såg, Och dess svall har bevitnat mitt dop.

Då blev havet mig kärt, Vad jag kan, har jag lärt Av min fader, fast illa jag slet, Och min skola blev sjön, Och min lärdom blev bön, Och dess tröst är den enda jag vet.

Uti faror och nöd, Ofta nära min död, Var jag mången gång illa till mods. Men min ande jag bett, Och jag trott och jag sett, Att det ges ock en Gud för en lots.

När det gapande hav Öppnar grav efter grav, Skall han ut, om ock döden han ser. Och med blicken hemåt, När han lossar sin båt, Vet han ej om han fäster den mer.

Från sitt husliga tjäll Mången stormdiger kväll Rycks han plötsligt ur vännernas famn. Hans försakan och strid Fäster ingen sig vid, Blott att krämarn får skutan i hamn.

Medan blodet är ungt, Känns ej yrket så tungt, Men det nalkas en dag, fastän gömd, Och då brytes hans röst, Och då kommer hans höst — Då är lotsen försliten och glömd.

Själv jag känner och ser, Hur mitt liv mer och mer Mojnadt ut, som det stillnande hav. Ingen känner sin död: Böljan gav mig mitt bröd, Kanske ger hon mig också min grav.

Elias Sehlstedt.

75. CAPRICIOSA.

Hurtigt. *Arr. av M. L.*

En sjömans brud har böljan kär. Det stolta havet henne är En brudsäng fjärran eller nära. Hur vilt orkanen ryta må Och vredgad våg mot stranden slå, Det kan ej hennes själ förfära. ://: I stormen blott en vän hon hör, Som hennes älskling återför. ://:

Ja, härligt är en sjömans liv: Han har sin lust, sitt tidsfördriv, När elementerna de rasa. Det gyllne kors i duken blå Förtröstansfullt han ser uppå I ögonblick av storm och fasa. ://: Ty korset han i flaggan ser Av frälsningen ett tecken är. ://:

Så går en sjömans liv framåt! Han föres som den lätta båt Omkring på den vilda oceanen. Blir böljan och till slut hans grav, Hans själ går därför ej i kvav, Den kullslås ej utav orkanen, ://: Men finner då en säker hamn Ut i den trogna vännens famn. ://:

C. H. Rydberg efter Overskou.

76. JUNGFRUN OCH SJÖMANNEN.

Livligt. Folkvisa från Närrike.

The musical notation consists of two staves. The first staff begins with a treble clef, a key signature of two flats (B-flat and E-flat), and a 2/4 time signature. It contains the first line of the melody. The second staff continues the melody and includes a dynamic marking 'p' (piano) above the notes.

Det gick en jungfru uti en hage, Till henne kom där en ung sjöman: "Och varför går hon så där allena? Giv mig sitt hjärta, som jag begärt!"

"På Er begäran kan jag ej svara, Förty jag är utav för ringa stånd. Er tjänarinna kan jag väl vara, Men allra kärestan kan jag ej bli.

Jag har en vän — ja, om han lever — Som för sju år sen for bort från mig. Och lever han, så har han mitt hjärta, Och är han döder, så Gud hans själ."

"Jag är den vännen, som för sju år sen, Som för sju år sen for bort från dig. Kom, sköna jungfru, i mina armar! Jag är den vännen, ja visserlig."

"Och är det sanning allt, som du säger, Så vis' mig ringen, som du fick av mig." "Ja, här är handen! Ja, här är fingret! Och här är ringen, som jag fick av dig!"

Och jungfrun skådar, hon skådar ringen, Till dess hon bleknade och föll till jord. Så tog han henne i sina armar Och kysste henne så innerlig.

Och hören, flickor! — Ja, flickor alla! Och denna visan läggen på ert sinn: Ja, varen såd'na mot edra gossar, Som denna flickan var mot gossen sin! Folkvisa.

77. LÄNGTAN.

Ej för långsamt. Folkvisa.

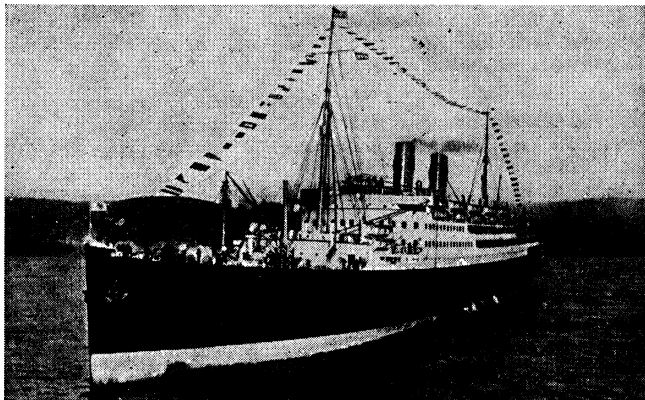
The musical notation consists of four staves. The first staff begins with a treble clef, a key signature of two flats (B-flat and E-flat), and a 2/4 time signature. It contains the first line of the melody. The subsequent staves continue the melody, with various rhythmic patterns and rests.

Och inte vill jag sörja men sörjer ändå, Han kommer väl igen om ett år eller två, När liljorna de blomstra i marken. Han kommer väl igen, min hjärtans lilla vän, För kärleken slutar så sena. Folkvisa.

78. ÅNGBÅTSSÅNG.

Fort. f. O. Lindblad.

The musical notation consists of three staves. The first staff begins with a treble clef, a key signature of two flats (B-flat and E-flat), and a 2/4 time signature. It contains the first line of the melody, including a dynamic marking 'Fort. f.' (Foro, forte) and a triplet of eighth notes. The subsequent staves continue the melody, with a dynamic marking 'p' (piano) above the notes.

://: Sätt maskinen i gång, Herr kapten, ://: sätt maskinen i gång! Hälsning vi sända från tonernas värld Vänner på stranden, Som vinka med handen: ://: Farväl, farväl, på den gungande färd ://: Se, hur böljan i fören nu brusar! Hör, hur vinden i seglen nu susar! Jag flyger bort från min älskling där, Men dess bild jag i mitt hjärta bär. Kanske faller hon en saknans tår, O, dess mening jag väl förstår. Troget som böljan kysser stranden, Så vill jag älska — ja, så vill jag älska! Så jag ju älska får!

Otto Lindblad.

79. SJÖMANSVISA.

I Engelska kanalen, där seglade en brigg, Och ruten var den skutan, och trasig var dess rigg. Men det gick långsamt fram, Ja det gick ändå fram: Vi hurra för den resan, när vi kom till Köpenhamn.

Kompasser ombord, det har vi aldrig haft, Vi segla efter stjärnorna och skepparns gamle hatt, Men det gick långsamt fram, Ja, det gick ända fram: Vi hurra för den resan, när vi kom till Köpenhamn.

Kajutan ombord det var ett leaskjul, Och ratten den var gjord utav ett spinnerockahjul; För det gick långsamt fram, Men det gick ända fram: Vi hurra för den resan, när vi kom till Köpenhamn.

Vi hade inga segel, vi hissade en säck, Och folket det begapade ett sådant underverk, Som gick så långsamt fram, Men det gick ända fram: Vi hurra för den resan, när vi en gång nådde hamn. Ur en gammal sjömansvisbok.

80. KAPTENENS VALS.

Texas Johannesson.

Refräng:

ff *mf* *ff* *mf*

En kapten, som har plöjt mången stor ocean Båd' i stiltje och sjövilid orkan, Och en karl, som är van Båd' till sjöss och i sta'n, Sådan är vår kapten Peter Gran. Ingen har honom bräckt, För han har stor respekt, Hans kommando det klingar så käckt!

Refräng. Hör hit alle man och gör klart uppå däck, Ty nu, hej och anamma, ska' här seglas me' samma Långt iväg till det land, där som pepparen finns, Heta viner och mörkbruna kvinns, Som ni kanske minns.

Varje gång, som kapten seglar från Göteborg, Fäller gumman hans tårar av sorg, Ty hon älskar sin Gran Och vill ha Gran i sta'n, Men vid sådant är han inte van. Nej, han tar ömt farväl Av sin älskade själ Och ger order till skutans befäl: Hör hit alle man... etc.

Jag nu minns, hur en gång, det i Rio visst var, Där tog Gran och hans folk sig en klar. Där var stoj och kurtis, Dragspelslåt givetvis, Och man sjöng, så till slut kom polis. Men kapten bad en dra, Dit han passade bra, Men till oss skrek han: Nu får de va! Hör hit alle man... etc.

När vi styr våran färd uppå skummande våg, Stormen tju-ter i tackel och tåg, Och på bryggan han står, Kan man se hur han mår, Ty hans skuta gör fart, när den går. Nu ett "klangsens hurra!" För kapten, som är bra, Och de order, som han ger var da': Hör hit alle man... etc.

Jan Ennert.

Tillägnad »Sångbok för Svenska Flottan»
av Förläggaren E. Anderssons Musikförlag,
Malmö.

81. STYRMANS VALS.

Skönt är att gunga på blånande oceanen Känna sig fri
liksom fågeln uti skyn. Under oss lurar ju alltid den falska
Ranen, Men vad gör det? Snart är jag hemma igen i byn,
Och där är det tyst i skogen, Där är det dans på logen;
Dit gånger jag med min jänta i natt till dans. Och stjärnan
ifrån det höga Speglar i hennes öga, När som mot mig hon
kärligt lyfter dess ögonfrans. *Nalle Halldén.*

82. EN LÄTTMATROS.

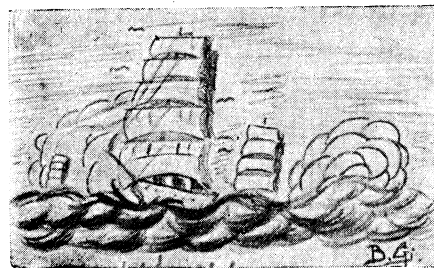

En lättmatros Min ljuva ros Har bara glada dar. Han his-
sar segel, far sin kos, Men flickan hon blir kvar. Han har
sin kryss Till grek och ryss, Till yankee och japan, Och rider
ut Med revad klut Den sjungande orkan.

När sjön är svår Och skyhögt går Och vinden sticker mot,
Båd dag och natt, han redo står Runt hela jordens klot. Och
genomsur, I ur och skur, Han håller skeppet kärt Och sjun-
ger ut I stormens tjut En chanson, som han lärt:

"För hissar vi Så halar vi, Så halar vi galant — Och super
vi — betalar vi, Betalar vi kontant! Hugg i — hal an Varenda
man — All hands, till brass och skot! För flickans kind För
sol och vind, Så stå vi stormen mot!" *Martin Nilsson.*

*Upptaget med tillstånd av Ernst Rolfs
Musikförlags A/B.*

83. BÅTSMAN NOCK.

Martin Nilsson.

Hej, spel opp alla världshavens väder! Blås välkommen till hemlandets kaj! Se en båtsman, som slingrande träder Från en långseglings gungande svaj. Se en gast, Som gör fast Sina ändar galant En som klarar så grant Alla skrotvindars nyckfulla kast.

Man har slitit vid brass och vid talja På ett fullriggarskepp, på en bark, En har levt i en gistnande balja På en rundseglad marvattensark. Men de gick — Å sen fick Man en hyra galant, Fast si de ä då sant, Att man tappar ibland på ett stick.

Fast det känns nog ibland i ens nävar Vid rundhalmnings knakande gång, Å ibland står man bara å trevar, Men så rinner i minnet en sång: "Hi å hej, Tröttna ej, Hem på brassar å sköt, Utan knorr, utan knot Går de snällt med de svåraste grej."

Ja, nog känner man skutors mojjänger, Å nog vet en att hålla sitt sträck, Om så den rider klutar å stänger, Om man bara är marig å fräck. D'ä hugg i Å lät bli Att bli lessen å sint, Allti finns de en fint, Som kan klara ett svart bryderi.

Hej, blås opp, alla himmelens stormar, Låt barduner accorderna ge — Å kläm till, gamla världshav, som gormar, Runt kring skutans förkopprade trä, För de här, de ä vä'r, Som en båtsman förstår. — Hej, vad krafter man får Vid en sjungande halmningskonsär.

Här står Adalbert Nock, sjöman viger, En som vet att han kan vad han vill, Han är mannen, som spottar och tiger, När hans sjönäve rasht dänger till. Hej, ro hit me en bit, Hela hyran får gå Många månaders sjå. Här finns strykande törst å aptit.

Martin Nilsson.

*Upptaget med tillstånd av Ernst Rolfs
Musikförlags A/B.*

84. FARVÄL O SVENSKA FLICKA.

Martin Nilsson.

Farväl o svenska flicka Här gungar en ung sjöman Allt på den blåa ocean Så långt från sitt fosterland — Hugg i — Hurra — Hallå! — Hal an, gör fast, gott så! Från storm i Biskaya Ned till Trinidad, Där vindarna vaja Palmernas blad; Jag kommer igen Till dig lilla kära vän. Farväl, och glöm ej den ed du svor Innan jag for!

På höjden utav Rio En rivande by vi fick, Som rev och slet i märs och bram, Att mest hela riggen gick. Hugg i — Hurra — Hallå! Lagg av för runt — lät gå! När sjöarna spola Över skutan in, Började jag gnola Den melodin Du sist lärde mäj, För jag tänkte blott på däj — Så fort jag nämnde ditt ljuva namn Vi nådde hamn.

Och under södra korset En stjärnklar och tropisk natt, När skutan i passaden låg Och varenda klut vi satt. Hugg i — Hurra — Hallå! Gör fast, för gott — låt stå! När rortörn jag hade, Mindes jag en vals, Då armen jag lade Runt om din hals. Jag kände din kyss, Som jag hade fått den nyss — Det var som stod du just här, kavat, Som skeppskamrat.

Halloh, my darling, sweetheart! Här är din sjöman igen. Sjökistan med presenter full Jag skänker till dig, min vän. Hugg i — Hurra — Hallå! Hal an — gör fast — gott så! Om du är densamma Flickan — blir det fest — Men om du är mamma, Vigd utav präst — Då tar jag ajöss, Att slå min arm om en annans hals I nästa vals. *Martin Nilsson.*

*Upptaget med tillstånd av Ernst Rolfs
Musikförlags A/B.*

85. BARA DU.

Musik ur Ernst Rolfs repertoar.

Nu farväl, ajöss! Jag skall gå till sjöss, Ut på böljan våt och kall. Framåt vintern sen Kommer jag igen, Ifall allt går som det skall. Ner i Biskayabukten få vi rida ut en storm, Men varje man är i sin bästa form. Vår skuta springer läck, Vi pumpar i ett sträck, Och när jag pumpar, tänker jag på dej.

Refräng: Bara du — bara du är mej huld i sinn, Skall jag nog slita i sjö och vind. — Bara du, när vi möts, min vän, står med öppen famn igen. Bara du — bara du, är mej huld i sinn, Skall jag nog slita i sjö och vind. — I riggen och vid ratt Båd' dag så väl som natt Tänker jag på lilla vännen min.

Mången sjöman, trött, Har sitt öde mött, Livet är en vanskelig sak. När orkaner gå, Må vi passa på, Att vår skuta ej blir vrak. — Men när jag på min utkik uppå backen står Vi i förlig vind för fulla klutar går, Då rullar sjöarne I lovert och i lä, Och de sjunga högt i samma takt som mej: Bara du, — bara du... etc.

På en sydhavsö En malajisk mö Viftande med palmblad står. Hon vill locka mej Till att älska sej — Men jag tror ej att det går. I Japan får jag vila ut hos geishorna de små In i en doftande körsbärsblomsberså. Där fläkta de min kind, Som sommarns lätta vind, Och under tiden drömmer jag om dej! Bara du, — bara du... etc.

När på vakt jag må Halva natten gå Och min rortörn tager an — Står jag glad ombord, Ty det bär mot Nord Och jag siktar "Långe Jan". När upp i Östersjön en snöstorm dånar sin salut, Till att bärga segel folket purras ut, Då halar alle man Så mycket som de kan. — Och jag halar för mitt liv och sjunger ut: Bara du, — bara du... etc.

Martin Nilsson.

*Upptaget med tillstånd av Ernst Rolfs
Musikförlags A/B.*

86. PÅ VÄG OPP.

Tempo di Valse.

Arne Olners.

Ingen som sjömannen Har så trevliga dar, När på ossia-
nen Skeppet svajande far. Vindarna de gå Böljorna de slå.
Vännen, vännen Han alltid tänker på.

Refräng: Förr har ja' lovat dej tro, Kan du lita på mäj,
Å du ska' ta' de me' ro, För ja' sviker allri däj! För om ja'
nu sticker ut Å har vind i var klut, Så vill ja' ankra hos däj,
Blott: hos däj.

Uti alla väder Ska' ju sjömännen gå, Jämt i sura kläder På
sitt skepp redo stå, Men vid rigg och ratt Både dag och natt
Drömmer, drömmer Han om sin hjärteskatt. För har ja' lovat
däj tro... etc.

Hur ja' än regerat, Har ditt namn gett mej tröst Ja' det
tatuerat på båd' armar och bröst, Å din bild så kär Ja' i
hjärtat bär. Din blott, din blott Ja' uti livet är, För har ja'
lovat däj tro... etc.

Martin Nilsson.

Upptaget med tillstånd av Ernst Rolfs
Musikförlags A/B.

87. DÄR GUNGAR ETT SKEPP.

Martin Nilsson.

Där gungar ett skepp på det brusande hav. Kom, o kom!
Det skeppets namn är Svea, med segel och rår Och master,
som högt emot himmelen går. Hurra, trallallalla la!

Det skeppet är målat i glänsande vitt. Kom, o kom! Och
varje klut av siden står buktad och trind Och tacklingen
sjunger och spelar i vind, Hurra, trallallalla la!

Det skeppet är lastat med silver och guld Kom, o kom!
Det skeppet är lastat med vin och likör, Och blågula flaggor
och vimplar det för. Hurra, trallallalla la!

Det skeppet är lastat med silver och guld. Kom, o kom!
Och persikor och fikon det finns däribland, Och gyllene dru-
vor från främmande land. Hurra, trallallalla la!

På däck står kaptenen så svajig och fin. Kom, o kom!
Och styrman står vid ratten så glad i sin häg, Besättningen
klättrar i tackel och tåg. Hurra, trallallalla la!

Det gungar ett skepp på det gungande hav. Kom, o kom!
Till alla glada flickor i Sverige det går, Och vågorna högt
emot himmelen slår. Hurra trallallalla la! Martin Nilsson.

Upptaget med tillstånd av Ernst Rolfs
Musikförlags A/B.

88. HÖSTNATT PÅ NORDSJÖN.

Vi segla på Nordsjön en höstkulen natt, Det stormar och regnar så rysligt besatt. Alle man upp att reva, fira märs-seglen ned! Våra gårdingar halas och revtaljor med.

Korpralen på nocken lägger stickbulten an, Och jag, som ligger närmast halar ut vad jag kan. En sejsing från nocken slår mössan utav, Jag kände med foten om huv'et satt kvar.

Kaptenen på halvdäck, båd' stampar och svär: En klippa i lä för mina ögon jag ser! Hal opp på bomskotet så lovar hon opp, Pass väl uppå rodret, din unga seglop!

89. SKEPPET ALBERTINA.

Där byggdes ett skepp uti Norden, Albertina så var skeppets namn. Pumpa läns! Albertina, må så vara, Albertina, ingen fara! Albertina, så var skeppets namn. Pumpa läns!

Den skutan är allaredan riggad, Den är riggad till fullriggat skepp. Pumpa läns! Den är riggad, må så vara, Den är riggad, ingen fara! Den är riggad till fullriggat skepp. Pumpa läns!

Den skutan är allaredan lastad, Ja, den är lastad med humle och vin, Pumpa läns! Den är lastad, låt så vara, Den är lastad, ingen fara! Den är lastad med humle och med vin. Pumpa läns!

Till Madeira vi skola styra färden, Till Madeira vi färden styra skall. Pumpa läns! Till Madeira, må så vara, Till Madeira, ingen fara! Till Madeira vi färden styra skall! Pumpa läns!

Den skutan blev driven ur kursen, Långt in bland bränningar och skär. Pumpa läns! Den blev driven, låt så vara, Den blev driven, ingen fara! Driven upp ibland bränningar och skär. Pumpa läns!

Vår gravskrift är allaredan skriven, Den är skriven med gyllene latin. Pumpa läns! Den är skriven, må så vara, Den är skriven, ingen fara! Den är skriven med gyllene latin. Pumpa läns!

På stranden står flickan och gråter, Ja, hon gråter för lilla vännen sin. Pumpa läns! Ja, hon gråter, låt så vara, Ja, hon gråter, ingen fara! Ja, hon gråter för lilla vännen sin. Pumpa läns!

Men vi varpa och pumpa för livet, Och Albertina blev bärgad till sist. Pumpa läns! Ja vi varpa, låt så vara, Ja vi pumpa, ingen fara. Albertina vi bärgade till sist. Pumpa läns!

Ur en gammal sjömansvisbok.